

«Από τη στάχτη
θα αναγεννηθεί
το Κ.Κ.Ε.»

N. Ζαχαριαδης

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί
ενωθείτε!

Όργανο της Κ.Ε. της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κ.Κ.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 55 ΤΗΛ. 5241058 ΧΡΟΝΟΣ ΤΡΙΤΟΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 13 ΜΑΗ 1988 ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 67 — ΔΡΧ. 30

ΝΕΦΟΣ

Η ΑΣΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ!

Από την Πέμπτη 5.5.88 εμφανίστηκε ξανά και απειλητικά το φωτοχημικό νέφος. Από τότε εμφανίστηκε ξανά σ' όλων τον αστικό τύπο η δημοσιογραφία, οι συνεντεύξεις και τα ρεπορτάζ για τη ρύπανση και τη μόλυνση της ατμόσφαιρας.

Κάθε χρόνο η κατάσταση πάει όλο και χειρότερα. Τώρα φουντώσε λίγο η ζέση, μια - δύο μέρες δεν φυσήξε και να το πάλι το καφε μαιύρο σύγεφο - πάπλωμα πάνω από Αθήνα - Πειραιά και τις λαϊκές συνοικίες.

Αυτή τη φορά όμως το νέφος είναι ακόμη πιο απειλητικό και επικίνδυνο.

Τραγελαφικό, αλλά αληθινό και ειρωνικό για τη νοσηρότητα και την υγεία του λαού της Αθήνας του Πειραιά και γύρω Δήμων, αλλά και για ολόκληρη τη χώρα.

Η κυβερνητική -κρατική δημόσια υπηρεσία «ΠΕΡΠΑ» χωρίς κανένα σεβασμό για τον φτωχό λαό αντί να προλαμβάνει να προνοεί για την εξάρση και τις επιπτώσεις του νέφους, αναλώνει όλη της τη δραστηριότητα σε μετρήσεις και

νό. Και αυτό για δύο λόγους:

Α) Γιατί είναι ακόμα Μάης μήνας και όχι καλοκαίρι.

Β) Γιατί το νέφος είναι φωτοχημικό και δηλητηριώδες. Αυτό το νέφος εκτός από αιθάλη, διοξειδίου του θείου και μονοξείδιο - διοξειδίου του άνθρακα, έχει σε μεγάλες ποσότητες οξείδια του αζώτου από την ένωση του αζώτου με το οξυγόνο του αέρα, μονοξείδια στην αρχή που μετατρέπονται ύστερα σε διοξειδία. Με την εισπνοή του διοξειδίου του αζώτου ερεθίζονται οι πνεύμονες, κλείνουν οι βρόγχοι, έρχεται δύσπνοια με σοβαρές συνέπειες

λήψη έκτακτων μέτρων την ώρα που το κακό ήδη έχει γίνει και 607 επίσημα δηλωμένα άτομα ζητούν την άμεση υγειονομική βοήθεια του κράτους. Η άλλη αιτία είναι ότι ενώ ο κόσμος παραπάταει και αρρωσταίνει η κυβέρνηση κρατά ψηλά τα όρια έκτακτων μέτρων και κινδύνου.

Την προηγούμενη μέρα η κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι η ατμοσφαιρική ρύπανση της Αθήνας μειώθηκε κατά 20% και την επόμενη μέρα με διοξείδιο του αζώτου στα Πατήσια 508 και στην Ιερά Οδό 511, παίρνει «έκτακτα μέτρα»:

— για 24 ώρες περιορισμό κατά 30% της βιομηχανικής δραστηριότητας

— για 8 ώρες απαγόρευση στα μισά επιβατικά Ι.Χ. για τον εσωτερικό και εξωτερικό δακτύλιο

— για 8 ώρες απαγόρευση για τα μισά TAXI μέσα στον εσωτερικό δακτύλιο.

Την επόμενη μέρα η κυβέρνηση ανακοινώνει πως τα «έκτακτα μέτρα» συνέβαλλαν αποτελεσματικά για τη μείωση της ατμοσφαιρικής

ατμοσφαιρικής και καρδιολογικές παθήσεις. Αυτές είναι επιπλοκές που οδηγούν, όπως πικρά είδαμε πέρσι το καλοκαίρι, σε μαζικούς θανάτους και ιδιαίτερα στα φτωχά, ανήμπορα, παροπλισμένα και γερασμένα τμήματα του προλεταριάτου και του λαού.

Για τους άλλους, τους υγιείς, το τσιούρι στα μάτια, η ατονία, η αδυναμία, οι λιποθυμίες, η τάση για εμετό και η ζάλη είναι τα πιο συνηθισμένα φαινόμενα.

Ο λαός τα ζει όλα αυτά και αναλογίζεται με στεναχώρια τι έχει να τραβήξει μέσα στο καλοκαίρι που έρχεται.

Εδώ ακριβώς παρεμβαίνει το κράτος και μέσα απ' τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και τον αστικό τύπο «ενοχοποιεί» τις καιρικές συνθήκες της εποχής. Καιρικές συνθήκες, που πάντοτε υπήρχαν στο λεκανοπέδιο απ' τα πανάρχαια χρόνια και που παρ' όλη την ύπαρξη τους έδωσαν μνεία και επευφημίες για τον καταγάλανο ουρανό, που τώρα πια αποτελεί ανάμνηση για τους μεγαλύτερους και σπάνια ευχάριστη έκπληξη «θαύματος» για τους νεότερους.

Επίσης το κράτος ενοχοποιεί εξίσου, ίσως και περισσότερο, τα επιβατικά αυτοκίνητα και λιγότερο την συσσωρευμένη δίπλα στο κέντρο βιομηχανία και βιοτεχνία.

Η έκθεση - έρευνα του καθηγητή επιδημιολογίας και υγιεινής του Παν/μιου Αθήνας Τριχόπουλου, που επιστημονικά τεκμηριώνει τη βασική ευθύνη της βιομηχανίας - βιοτεχνίας και κατά δεύτερο λόγο των μέσων μεταφοράς «θάφτηκε» και δεν υπάρχει για τον Παπανδρέου και τους αλλο-

κώλακές του. Τα προβλήματα υγείας και οι αναπνευστικές, καρδιολογικές επιπλοκές, καθώς και οι θάνατοι του περασμένου καλοκαιριού μοιράστηκαν κατά κύριο λόγο στις συνοικίες που βρίσκονται παράπλευρα και κατά μήκος του Κηφισού ποταμού και λιγότερο στις μη βιομηχανικές περιοχές. Αυτό ακριβώς δείχνει στην πράξη πλέον ότι ο κύριος ρυπαντής είναι η βιομηχανία - βιοτεχνία, που ο κορμός της έχει συσσωρευτεί σ' αυτές τις υποβαθμισμένες συνοικίες.

Αυτή την αλήθεια την ξέρει καλύτερα η εργατική τάξη που δουλεύει σ' αυτές τις βιομηχανίες - βιοτεχνίες και το προλεταριάτο, ο φτωχός λαός που κατοικεί τριγύρω τους.

ΠΟΥ ΦΤΙΑΧΝΕΤΑΙ ΤΟ ΝΕΦΟΣ

Το νέφος και το φωτοχημικό νέφος σχηματίζεται στις βιομηχανικές περιοχές μέσα στα μεγάλα αστικά κέντρα. Οι ρυπαντικές ουσίες που εκπέμπουν οι βιομηχανίες, εργοστάσια και βιοτεχνίες, κύρια, σε συνδυασμό με τους εκπεμπόμενους ρύπους από πετρελαιοκίνητα λεωφορεία και άλλα μέσα μεταφοράς κατά δεύτερο λόγο, εισέρχονται στην ατμόσφαιρα και διαταράσσουν την φυσική ισορροπία των φυσικών αερίων του αέρα.

Με ηλιοφάνεια, άπνοια, υγρασία και θερμοκρασιακή αναστροφή, ρυπαντικές ουσίες μετατρέπονται σύνθεσης των ατμοσφαιρικών συστατικών και τότε εμφανίζεται το φωτοχημικό δηλητηριώδες νέφος.

ΠΟΙΟΙ ΕΥΘΥΝΟΝΤΑΙ

Οι ευθύνες ξεκινούν από παλιά, αλλά συνεχίστηκαν και συνεχίζονται ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 5

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ 1988

Η ΟΑΚΚΕ ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Ο φετινός γιορτασμός της Πρωτομαγιάς, έδειξε ανάγλυφα την κατάσταση του εργατικού κινήματος στη χώρα. Στην τερσατία πλειοψηφία της η εργατική τάξη γύρισε την πλάτη, αρνούμενη να υποταχθεί στους πιο μεγάλους διασπαστές και εργατοκάπηλους της ΓΣΕΕ και του ΕΚΑ.

Οι συγκεντρώσεις τους, στο πεδίο του «Αρεώς και στο Σύνταγμα γνώρισαν για μια ακόμα φορά την απομόνωση. Ιδιαίτερα η συγκέντρωση στο Σύνταγμα, αισθητά μικρότερη από κάθε άλλη φορά «πνίγηκε» μέσα στην τσίχλα από τα σουβλακιά και τα καρναβαλιστικά άρματα του σοσιαλφασισμού. Αυτό είναι το ένα βασικό ζήτημα της φετινής Πρωτομαγιάς.

Το άλλο είναι η συγκέντρωση της ΟΑΚΚΕ στην πλ. Κάνιγγος. Η ΟΑΚΚΕ για δεύτερη χρονιά και παρά τις μικρές της δυνάμεις επέμενε και φέτος να εκοράσει με δική της συγκέντρωση τα αιτήματά και τους πόθους του εργατικού κινήματος. Και αυτό δημιούργησε πολιτικό γεγονός. Αρκετές εφημερίδες μίλησαν για τρεις πρωτομαγιάτικες συγκεντρώσεις μερικές με επικεφαλής την «Ακρόπολη» βρήκαν την ευκαιρία να ειρωνεύονται τους εργάτες και να δείξουν τον αντικομμουνισμό τους, θυμούμενες ξαφνικά την... ενότητα της εργατικής τάξης!

Πέρα όμως απ' αυτά, η ενότητα της εργατικής τάξης δεν καταχτιέται έξω από την πάλη με τους διασπαστές εχθρούς της. Και αυτή την ενότητα έκφρασαν οι εργάτες την Πρωτομαγιά, αρνούμενοι να υποταχθούν στους εχθρούς τους. Αυτά έκφρασε και η ίδια η συγκέντρωση της ΟΑΚΚΕ, όταν έδειχνε με τον καλύτερο τρόπο και αποκάλυπτε στο βάθος αυτούς τους εχθρούς, ενώ ταυτόχρονα έδειχνε ξεκάθαρα την γραμμή για την ανασυγκρότηση του Κομμουνιστικού και Εργατικού Κινήματος.

Η ΟΑΚΚΕ από την ίδρυση της, χτυπώντας τον oportuνισμό που είχε κυριαρχήσει μέσα στο μ-λ κίνημα, έβαλε σαν στόχο να εκφραστεί μέχρι το τέλος τα ανεξάρτητα συμφέροντα της εργατικής τάξης, να αντισταθεί και να χτυπήσει κάθε

συμβιβασμό με τους εχθρούς της εργατικής τάξης, να βαδίσει μπροστά για την οικοδόμηση του Κομμουνιστικού Κόμματος της Εργατικής Τάξης.

Και σ' αυτό το δρόμο βάδισε και αυτή την Πρωτομαγιά, σε αντίθεση με κάθε oportuνιστική, τροτσκιστική ή διαλυτική ομάδα που έτρεξε κάτω από το «επιχείρημα» ότι «εκεί πάνε οι εργάτες», να προσθέσει τα πάνω της, στα πάνω του σοσιαλφασισμού στο Σύνταγμα.

«Εκεί που πάνε οι εργάτες!» ΟΧΙ όμως στη ΓΣΕΕ. Γιατί εκεί δεν ήταν μερικοί εργάτες, Μά όχι θα μας πουν εκεί είναι οι κρατικοί υπάλληλοι της ΓΣΕΕ. Σύμφωνοι. Όμως στο Σύνταγμα τι ήταν; Εκεί λοιπόν είναι το πρόβλημα. Αφού λοιπόν πρέπει σώνει και καλά να πάνε «εκεί που πάνε οι εργάτες», καλύτερα στο Σύνταγμα που είναι οι «αριστοί».

Δηλαδή οι πιο απατεώνες και οι μεγαλύτεροι εχθροί του εργατικού κινήματος, αυτοί που από τα μέσα έκαναν τόση ζημία με τις 24ωρες ψευτο - απεργίες τους που δεν έκαναν δέκα ΓΣΕΕ μαζί.

Έχουμε ξαναγράψει πως όλο το oportuνιστικό, διαλυτικό συνούβλημα, κινείται στα απόνερα του σοσιαλϊμπεριαλισμού. Αυτή μας την εκτίμηση την επιβεβαίωσε για μια ακόμη φορά η στάση τους, την Πρωτομαγιά.

Την Πρωτομαγιά του 1988, η ΟΑΚΚΕ, μένοντας σταθερή πάνω στους στόχους της, και μέσα στη δοσμένη πολιτική συγκυρία, σήκωσε τη σημαία του ανεξάρτητου αγώνα της εργατικής τάξης για την υπεράσπιση των δικών της ταξικών συμφερόντων. Έδειξε πως σ' αυτή τη χώρα υπάρχουν οι δυνάμεις που μπορούν συντεταγμένα και οργανωμένα να αντισταθούν και να παλεύουν την αστική τάξη, τον ιμπεριαλισμό και τον σοσιαλϊμπεριαλισμό. Εχθροί που παρά τα πλουμιστά κοστούμια τους είναι αδύναμοι γιατί είναι απομονωμένοι από την εργατική τάξη και τον εργαζόμενο λαό. Και αυτός ο λαός είναι που όλο και πιο πολύ αγκαλιάζει την ΟΑΚΚΕ, βλέπει στο δυνάμωμά της τη διέξοδο για το εργατικό και λαϊκό κίνημα στη χώρα.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΕΡΓΙΑΚΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ

ΣΤΑΘΕΡΟΙ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΣΤΟ ΑΙΤΗΜΑ ΤΩΝ 20.000 ΔΡΧ.

Τεράστιες διαστάσεις παίρνει η αγωνιστική διάθεση των καθηγητών ενάντια στην πολιτική της πείνας και στον ύπουλο απεργοσπασισμό της ΟΛΜΕ. Οι καθηγητές υπερασπιζόμενοι το δίκαιο αίτημά τους για μια πραγματική αύξηση 20.000 δρχ. στον μισθό τους, αφήφισαν την ύπουλη απεργοσπαστική πρόταση της ηγεσίας της ΟΛΜΕ για τις γνωστές τριήμερες και τετραήμερες ψευτοαπεργίες και μέσα από τις αποφάσεις των τοπικών ΕΛΜΕ βαδίζουν για απεργία διάρκειας μέσα στις εξετάσεις.

Οι καθηγητές σπάζοντας τα δεσμά της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας του μαύρου μετώπου ψευτοΚΚΕ - ΠΑΣΟΚ, εξεγείροντας μέσα στις συνελεύσεις των τοπικών ΕΛΜΕ, απαγορεύουν σε μερικές περιπτώσεις στους «συνδικαλιστές» του μαύρου μετώπου να μιλήσουν και παίρνουν ομόφωνες αποφάσεις για απεργία διάρκειας. Το ρεύμα είναι συντριπτικό, τέτοιο που αναγκάζει την ηγεσία της ΟΛΜΕ να διαπραγματεύεται για μέρες και νύχτες με τον Κακλαμάνη και να αναζητούν μεθόδους για το σπάσιμο της απεργίας.

Το ψευτοΚΚΕ χρησιμοποίησε το κίνημα των καθηγητών για να χτυπήσει τον Τρίτη, όπως έκανε το ίδιο με τους μαθητές και τους φοιτητές. Όμως με τίποτα το κόμμα αυτό δεν ήθελε να γίνει αυτό με μια νίκη του κινήματος που πάνω απ' όλα θα σήμαινε ικανοποίηση των οικονομικών αιτημάτων των καθηγητών. Τώρα ο Τρίτης έπεσε. Αυτό είναι μια νίκη του ρωσόφιλου μπλοκ. Όμως οι καθηγητές δεν είναι διατεθειμένοι να σταματήσουν τον αγώνα τους στα όρια που καθορίζει η ρωσόφιλη κλίκα.

Οι καθηγητές ενωμένοι θα παλέψουν για την δικιά τους νίκη. Και αυτή δεν μπορεί παρά να περάσει πάνω από τα συντρίμια του σοσιαλφασισμού και κάθε απεργοσπασισμού.

Ένα είναι σήμερα το βασικό ζήτημα σ' αυτόν τον αγώνα: ΝΑ ΠΕΡΑΣΕΙ Η ΚΑΘΟΛΗΓΗΣΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ.

Η ΟΛΜΕ δεν μπορεί, μέσα από τις ίδιες τις πολιτικές δυνάμεις που την ελέγχουν, παρά να χτυπήσει αυτόν τον αγώνα. Περιφρούρηση της ενότητας, σημαίνει στήσιμο παντού ΑΠΕΡΓΙΑΚΩΝ ΕΠΙΤΡΟΠΩΝ εκλεγ-

μένες μέσα από τις γενικές συνελεύσεις των ΕΛΜΕ. Αυτό είναι σήμερα το βασικό ζήτημα.

Παράλληλα η απεργία των καθηγητών πρέπει να στηριχθεί απ' όλο τον εργαζόμενο λαό, γιατί αυτή τη στιγμή μπορεί να γίνει η αιχμή στο δόρυ για το σπάσιμο της πολιτικής της πείνας που βασανίζει σήμερα όλους τους εργαζόμενους. Να ανοίξει τον δρόμο για ένα συνολικό εργατικό κί-

ΜΑΓΕΙΡΕΜΑΤΑ ΚΑΚΚΛΑΜΑΝΗ - ΟΛΜΕ ΓΙΑ ΤΟ ΧΤΥΠΗΜΑ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ

Τώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές συνεχίζονται οι διαπραγματεύσεις Κακλαμάνη - ΟΛΜΕ. Τις εμφανίζουν σαν σκληρές. Όμως δεν είναι. Εκείνο που νοιάζει την ΟΛΜΕ και τον υπουργό Παιδείας είναι πως θα εξαπατήσουν τους αποφασισμένους γι' αγώνα καθηγητές. Ο πύρνας της εξαπάτησης είναι το πούλημα του κεντρικού αιτήματος που είναι η αύξηση των 20.000 δρχ. στο μισθό.

Το ψευτοΚΚΕ, που ηγείται πολιτικά της ΟΛΜΕ, προετοιμάζει τους καθηγητές να δεχτούν μερικά χιλιάδικα, μιας εφ' άπαξ διαταχτικής και 5 - 6.000 αύξηση στο μισθό που και αυτά δε θα ισχύουν για τους καθηγητές των Τ.Ε.Λ. Αφού με τις ψευτοαπεργίες έφαγε τον Τρίτη (συ μμαχώντας με μια φράζια του ΠΑΣΟΚ και τη Ν.Δ. και πανικοβάλλοντας τις υπόλοιπες) τώρα ενώνεται με τον Κακλαμάνη να φάει την πρώτη και πραγματική απεργία που αποφάσισαν οिकाθηγητές.

Το αν αυτή η προσπάθεια του σοσιαλφασισμού θα στεφθεί με επιτυχία ή θα συντριβεί εξαρτάται από την αντίσταση των καθηγητών. Αντίσταση τώρα σημαίνει: α) εκλογή απεργιακής επιτροπής που θα πάρει την καθοδήγηση της απεργίας. β) Επιμονή στο βασικό αίτημα 20.000 αύξηση καθαρά.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 2

ΠΑΛΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΟΠΟΡΤΟΥΝΙΣΜΟ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

Στο προηγούμενο φύλλο της «Νέας Ανατολής» κάναμε μια απόπειρα ν' αναλύσουμε την πολιτική και συνδικαλιστική γραμμή που πρόβαλλε η προκήρυξη - πλατφόρμα της «Επιτροπής Πρωτοβουλίας Εκπαιδευτικών για την απεργία στις εξετάσεις». Ούτε κι εμείς οι ίδιοι δεν μπορούσαμε να προβλέψουμε ότι η πραγματικότητα μας επιβεβαίωνε, και θα μας ξεπερνούσε κιόλας, τόσο γρήγορα.

Αυτό συνέβη και στην περίπτωση μας. Συγκεκριμένα, η επιτροπή αυτή είχε συγκαλέσει για την Κυριακή 8 του Μάη ανοιχτή συγκέντρωση - συζήτηση και συνέντευξη τύπου σε μια αίθουσα του Πολυτεχνείου. Μια μέρα πριν είχε ληφθεί από τη συνέλευση των προέδρων των ΕΛΜΕ η απόφαση για απεργία διαρκείας στις εξετάσεις, με την επισήμανση όμως να γίνονται κάθε 5 μέρες γ. σ. προέδρων (προφανώς για να μπορέσουν να περάσουν το ήδη εκκολλημένο πούλημα της απεργίας).

Στη συγκέντρωση αυτή συμμετείχαν το πολύ 70 άτομα, αριθμό αντιστρόφως ανάλογος με τις φιλοδοξίες των διοργανωτών της και με την εκφρασμένη θέληση των καθηγητών γι' αγώνα.

Το προεδρείο της συγκέντρωσης αποτελούνταν από 4 καθηγητές, από τους οποίους οι 2 ήταν διαρρηχτές (της Κομμουνιστικής Αναγέννησης), και αυτός που εκτέλεσε χρέη προέδρου ήταν του ΕΑΜ.

Στην αρχική εισήγησή του το προεδρείο έπεσε σ' ένα βασικό ολισθήμα: χαρακτήρισε την καθαιρεση του Τρίτου «μια πρώτη νίκη του κινήματος!». Εδώ, πραγματικά, πέρασαν και αυτό το ψευτοΚΚΕ! Δεν περιμέναμε, βέβαια, να δουν την κίνηση αυτή του Παπανδρέου σαν αποτέλεσμα της αντίθεσης ανάμεσα στον Τρίτη και τον Περισσό, αλλά να μην το θεωρήσουν ούτε καν ελιγμό της κυβερνήσεως για να μειωθεί ο τόνος της αντιπαράθεσης με τους αγανακτισμένους καθηγητές, ε αυτό πια πάει πολύ! Όπως ελεύθερα παρατήρησε κάποιος καθηγητής, αφαιρέσει το λόγο από τη γη της συγκέντρωσης εκείνη, πρόκειται τουλάχιστον για πολιτική μωπία. Εμείς συμπληρώσαμε ότι πρόκειται για ηθελωμένη μωπία, για μωπία που συγκαλύπτει και αποκρύπτει το ρόλο του Παπανδρέου και του ψευτοΚΚΕ.

Ένα δεύτερο σημείο που θα μπορούσε κανείς να παρατηρήσει στη συγκέντρωση εκείνη ήταν η σχεδόν ολοκληρωτική απουσία της βάσης του «Γληνού», παρότι βασικά στελέχη του είχαν υπογράψει την πλατφόρμα της επιτροπής. Απ' ό,τι φάνηκε μάλιστα στη συνέχεια από τοποθετήσεις βασικών στελεχών του «Γληνού» η υπογραφή που έβαλαν ήταν μια άτυχη στιγμή τους και μια αυτό ακριβώς και πρότεινε στη συγκέντρωση τη διάλυση της «επιτροπής» αυτής και τη δημιουργία ενός συντονιστικού οργάνου με άλλα χαρακτηριστικά. Κάπου, δηλαδή, οι «Γληνοί» είχαν αντίληψη ότι η «επιτροπή» αυτή λειτουργούσε σαν καπέλο, πολιτικά και οργανωτικά, της «Αναγέννησης», του ΕΑΜ και λοιπών συγγενών.

Εμείς στην τοποθέτησή μας ξεσκεπάσαμε την φιλοΟΛΜΕ πλατφόρμα τους σε 3 σημεία: α) στο ότι θεωρούν την απεργία διαρκείας κλιμάκωση(!) των τριήμερων, καλύπτοντας έτσι τον απεργιοσπαστισμό και τη διαλυτική ταχτική της ηγεσίας της ΟΛΜΕ, β) στο ότι δεν μαινεί σαν κυρίαρχο το αίτημα της αύξησης 20.000 δρχ. στο μισθό και γ) στο ότι αυτοί θέλουν απεργιακή επιτροπή δίπλα στην ΟΛΜΕ, λες και δεν είναι σύγγραφο ότι η ηγεσία της ΟΛΜΕ δε θέλει να τραβήξει ένα τέτοιο αγώνα. Εδώ αξίζει να μην μνημονεύσουμε ότι η «επιτροπή» αυτή σε ανακοίνωση τύπου, με ημερομηνία 7 Μάη, γράφει επιλέξει: «Οι προέδροι των ΕΛΜΕ οφείλουν τώρα με γνώμονα τις αποφάσεις των σωματείων και τα συμφέροντα των εκπαιδευτικών να σχεδιάσουν την απεργία διαρκείας στις εξετάσεις». Παραδίδει η όλη αυτή η θέση την τύχη της απεργίας στα χέρια αυτών που έκαναν και κάνουν, ό,τι μπορούν για να μην πραγματοποιηθεί.

Παράλληλα εμείς, εκτιμώντας ότι στη συγκέντρωση εκείνη θα παρευρίσκονταν ένας κόσμος, άγνωστο λίγος ή πολύς, με πραγματικά αγνές προθέσεις, που πόναγε για την κατάσταση, προτεινάμε, ακόμα και με

επιτόπου μοίρασμα προκήρυξης, τη δημιουργία ενός πλατιού μετώπου στους καθηγητές με δύο καθήκοντα: 1) Ν' αναδείξει σαν κύριο και βασικό αίτημα της απεργίας το «αύξηση τώρα 20.000 δρχ καθαρά στο μισθό», και 2) να εκλεγεί απεργιακή επιτροπή, αρχικά σε κάθε ΕΛΜΕ και στη συνέχεια κεντρική απεργιακή επιτροπή, που θ' αναλάβει την καθοδήγηση του αγώνα.

Μετά από τα πρώτα χτυπήματα που δέχτηκε η πλατφόρμα της «επιτροπής», ένας σύντροφος καθηγητής θέλησε να τοποθετηθεί στο ζήτημα της απεργιακής επιτροπής. Εδώ φάνηκε ο πανικός κι η ψευδοστική συμπεριφορά τους. Αυτός που έπαιξε τον πρόδρομο (στέλεχος των διαρρηχτών της Κομ. Αναγέννησης) αφαιρέσει το λόγο από το σύντροφο με το πρόσχημα ότι δεν ήταν καθηγητής του δημοσίου! Οι παρευρισκόμενοι καθηγητές, αγανακτισμένοι κι εμβρόντητοι από τη συμπεριφορά αυτή, έβαλαν το προεδρείο στη θέση του κι απαιτήσαν να δοθεί ελεύθερα ο λόγος σ' όλους τους παρόντες που ήθελαν. Το προεδρείο το μάζεψε όπως - όπως και ανέκρουσε πρίμα. Έτσι, η ενέργειά τους αυτή, τους απομόνωσε ακόμα περισσότερο.

Μετά από αρκετές τοποθετήσεις ήρθε η ώρα της αλήθειας. Τώρα θα φανιόταν γιατί πραγματικά είχαν συγκαλέσει τη μάζωξη εκείνη. Και, ω του θαύματος!, παρά τη μαζική παρουσία της καθοδήγησε της «Αναγέννησης», παρά τα χαρτάκια με τα έτοιμα σενάρια που έφταναν με κρυφούς και φανερούς τρόπους από τα πίσω έδρανα, ο μέγας μάγος δεν μπόρεσε να παίξει το ρόλο του μέχρι το τέλος. Το σκηνικό χάλασε, γιατί άρχισαν να τους καταγγέλλουν ότι απέρριψαν με έμμεσο και ύπουλο τρόπο την πρόταση του για δημιουργία άλλης επιτροπής. Ενώ δηλαδή βασικό στέλεχος του «Γληνού» έθεσε καθαρά τέτοιο ζήτημα στο προεδρείο, εισέπραξε από τον επιδέξιο ταχυδακτυλουργό την πληρωμένη απάντηση «να προωθήσει η επιτροπή (αυτή που υπήρχε, ότι βέβαια άλλη) τα τότε και τότε μέτρα, να βγάλει αναφέρονται τα τρωτά(!) σημεία της απόφασης της ΟΛΜΕ» (λες κι υπήρχαν και άτρωτα σημεία) κ.λπ. Άλλα λόγια ν' αγαπιόμαστε. Σε παρατήρηση του συναδέλφου αυτού ότι παρακάμπεται τεχνικώς η πρότασή του, άρχισαν από τους πέντε στημένους οι ειρωνείες, βλέποντες ότι γάχνουν οριστικά αυτούς που πίστευαν ότι θα στηρίξουν το καπέλο τους. Κι όλα αυτά τη στιγμή που, μετά από δικές μας διευκρινιστικές ερωτήσεις στον προηγούμενο συναδέλφο, καθώς βλέπαμε ότι προσέγγιζαν οι προτάσεις μας, διαφανιόταν καθαρά ότι μπορούσε μόνον από τη συγκέντρωση να αναδειχθεί εκείνη τη στιγμή μια συντονιστική επιτροπή που θα προωθούσε τους άξονες που προαναφέραμε.

Ακόμα, φάνηκε ότι η δημιουργία της «Επιτροπής» αυτής είχε γίνει έξω από αρχές, γι' αυτό και τελικά απομονώθηκε ακόμη κι απ' αυτούς που αρχικά την υποστήριξαν.

ΣΦΙΓΓΕΙ Ο ΚΛΟΙΟΣ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗ

Αλλεπάλληλες προβοκάτσιες του Παπανδρέου

Στις 26.4.88 ο Α. Παπανδρέου αναγορεύει για το Όσλο της Νορβηγίας, χωρίς να συναντηθεί με τον Χρ. Σαρτζετάκη, παρά τον μεγάλο πολιτικό πάλο που συγκλόνισε την ποστερική πολιτική ζωή και τάρταξε την κοινή γνώμη για τις καθόλου «ομαλές» σχέσεις μεταξύ πρωθυπουργού και προέδρου της δημοκρατίας.

Στις 27.4.88 στη Νορβηγία, ο Α. Παπανδρέου —μιλώντας με τους δημοσιογράφους— διέξηγαγε τον εξής διάλογο:

ΕΡΩΤΗΣΗ: Το ερώτημα είναι πως τρεις υπουργοί που ήταν στην Κίνα, δεν πρόλαβαν κάποιο πράγμα;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Δεν είναι οι θέσεις σχολιάσιμες, γιατί ειδικά δεν ξέρω παραπάνω. Αλλά οι θέσεις δεν ήταν στην Κίνα! Στο σημείο αυτό οι δημοσιογράφοι γέλιαν και ο πρωθυπουργός δεν κρατήθηκε και γέλασε κι αυτός... (Ελευθεροτυπία 28 Απριλίου 1988, σελ. 5)

Είναι επομένως άμεση σαφής και κατανοητό ότι ο Α. Παπανδρέου άφησε οπισθαστικά ακάλυπτο τον Χρ. Σαρτζετάκη, για τις επιμαχίες δημοσιολογικές που έκανε στο αεροδρόμιο του Ελληνικού, επιστρέφοντας από την Κίνα, και με τις οποίες αυτός λίγο-λίγο πολύ κατηγορούσε έμμεσα πλην σαφώς τον Α. Παπανδρέου ότι τον υπονομιεί κι εκείνος δεν προκάλει «να κερφήσει» από τις «σημαντικές επιθέσεις».

Ο διάλογος όμως στο Όσλο συνεχίστηκε:

ΕΡ: Θα συναντηθείτε με τον πρόεδρο;

ΑΠ: Στο ρυθμό που πάντοτε συναντιόμαστε. Ξέρете ότι αυτό, οι συναντήσεις δεν είναι παρά πολύ κοντά (στην ίδια εφημερίδα).

ΚΛΗΤΗΡΙΟΝ ΘΕΣΠΙΣΜΑ

Και όμως!

Στις 2.5.88 η προεδρία της δημοκρατίας εκδίδει την εξής ανακοίνωση: «Με πρωτοβουλία του Προέδρου της Δημοκρατίας Κυρίου Χρήστου Σαρτζετάκη (επιστολή του - πρόσκληση της 30 Απριλίου), έγινε σήμερα στις 12.00 το μεσημέρι συνάντησή του με τον Προθυπουργό κύριο Ανδρέα Παπανδρέου. Η Συνάντηση διήρκεσε μια ώρα και κατ' αρχήν συζητήθηκαν εσωτερικά θέματα και εξωτερικά θέματα».

Αυτό ήταν! Ο Α. Παπανδρέου από το «αυτές οι συναντήσεις δεν είναι παρά πολύ κοντά» αναγκάστηκε να σιγήσει από το μέγαρο Μαξίμου στο προεδρικό μέγαρο, μετά από τη «μυστουλιά» - «κλήτηριον θεσπίσματος» που του ρίξε ο φανερά οργισμένος Χρ. Σαρτζετάκης.

Μόλις βγήκε απ' το προεδρικό μέγαρο ο Α. Παπανδρέου ροπήθηκε να έχει να πει δύο λόγια για τη συνάντηση.

ΕΡ: Πως θα χαρακτηρίσετε το κλίμα της συνάντησης, κύριε πρόεδρε;

ΑΠΑΝΤΗΣΗ: Σας παρακαλώ... (Ελευθεροτυπία 3.5.88, σελ. 5)

ΡΗΞΗ

Όλος ο αστικός φιλο- και αντι- κυβερνητικός τύπος βούιξε από τα δημοσιεύματα που ήθελαν, σύμφωνα με σκόπιμες διαρροές - πληροφορίες κυβερνητικών κύκλων, τον Α. Παπανδρέου εξοργισμένο και εξαλλο τόσο απ' το «κλήτηριον θεσπίσματος» όσο και απ' το διάλογό του με τον Χρ. Σαρτζετάκη, όπου ο πρώτος χαιρέτησε με βεβιασμένο και διευρυντικό μειδίαμα και ο δεύτερος άπλωνε το χέρι ανέκφραστος και παγερός.

Στις 3.5.88 όλος ο αστικός κόσμος με πρωτοσέλιδα και ρεπορτάζ αναφέρεται στην ανοιχτή πλέον ρήξη μεταξύ του Α. Παπανδρέου και του Χρ. Σαρτζετάκη. Η φιλο-ρώσικη προξενήτρα της Νέας Δελχιάς, η «Πρώτη», προχωράει ακόμη παραπέρα πλασσάροντας σενάρια για «παράτηση του κ. Σαρτζετάκη και παραγωγή στις κάλπες με κεντρικό θέμα το Προεδρικό και με δεδομέ-

νο ότι στην περίπτωση αυτή υπάρχει η δυνατότητα εκλογής του Προέδρου με 150 ψήφους» (Πρώτη 3.5.88 σελ. 4). Φυσικά σε διπλανή ανάληψη της αυτή η Γκορμπατσόφιαδα δεν παρακαλεί να τονιστεί πως πρώτα πρέπει να γίνουν εκλογές και η νέα Βουλή με τη δεύτερη ψηφοφορία της μπορεί να εκλέξει πρόεδρο με 151 ψήφους ή στην τρίτη ψηφοφορία με σχετική πλειονότητα.

ΠΡΟΕΔΡΟΛΟΓΙΑ ΕΚΛΟΓΟΛΟΓΙΑ

Αυτό ακριβώς υπονοεί πολλά και δεν είναι τίποτε άλλο από κτηνός και μπόχα, που αναδύεται απ' το διπλόπλο καζάνι του εκλογομαγειριού, που φροντίσαν να το βάλουν για τα καλά στη φωτιά ο Α. Παπανδρέου και ο Φλωράκης με τη συνάντησή τους στο Κασορί για την ψευτο-απλή αναλογική με κάποιο κατάτοπο όριο - φραγμό της τάξης του 3 - 5%.

Είναι φανερό δηλαδή η πρόθεση και η διάθεση που στριφογυρίζει στον αέρα και που λέει: «Αν θέλεις Παπανδρέου να υπονομιέσουμε τον Σαρτζετάκη και να τον εξοθήσουμε σε παραίτηση για να γίνεις εσύ πρόεδρος, τότε να θέσπισεις ένα κάλπικο σύστημα ψευτο-απλής αναλογικής με το οποίο θα διενεργηθούν οι εκλογές μετά την προεδρική παραίτηση. Τότε το ψευτο-ΚΚΕ με τη «συμπαρατάξη» και οι λοιποί μικροί του φιλο-Γκορμπατσόφικου (ιδεολογικό-πολιτικού) ρεύματος σαν ανάταγμα θα σε ψηφίσουν για πρόεδρο. Είτε με τους 151 ψήφους συνολικά, είτε και με τη σχετική πλειονότητα ακόμη, την έξεις σύγγραση την προεδρική εκλογή».

Η ΦΘΟΡΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗ

Η «Πρώτη» στις 9.5.88 σελ. 6, σε άρθρο - ανάλυση σινεργατή της αναφέρει: «Στόχος δεν είναι να μπει η φθώρα του κ. Σαρτζετάκη, αλλά ο διασποράς και η διαπομπή του. Του ετοιμάζουν περιλάμια, όχι σαν αυτά που, για λόγους τελετουργικούς, φέρνουν στο Άγιον Όρος, αλλά διαφορετικά. Και τι δεν ακούγεται στο παρασκήνιο».

Φυσικά είχε προηγηθεί από της 7.5.88 σελ. 9, η «Ελευθεροτυπία» όπου γράφτηκε: «Οτι υπάρχει στα χέρια της Κυβερνήσεως ήδη μια... πακίτση, που όταν «βγει», θα γελάσουμε, αφού ο Κύριος απειλεί να την αποκηρύξει. Οτι αναζητείται μια αποκλιπτική δικογραφία και ίσως βρισκείται στα αρχεία αρχηγού της ΚΥΠ».

Είναι λοιπόν σαφέστατες οι σκόπιμα διαχετινόμενες στον αστικό τύπο απειλές από μεριάς της κυβερνητικής φράξιας του Α. Παπανδρέου κατά του Χρ. Σαρτζετάκη, που αν συνεχίσει να δημιουργεί προβλήματα «ανυπακοής» και «παρεμπόδισης» για τον ερχομό στην προεδρία του Α. Παπανδρέου, θα εισπράξει δώρα ενός παρατεταμένου κλεφτοπόλεμου υπονομίσεως και σκάνδαλης, που μπορεί να φτάσει μέχρι και την ανοιχτή αντιπαράθεση για εξαναγκασμό παραίτησής.

Τι φόβησε τόσο πολύ το φιλο-Γκορμπατσόφικο μέτωπο της Νέας Δελχιάς, που αναγκάστηκε να περάσει, μέσω του διαύλου του ελεγχόμενου αστικού τύπου του στα υπονομιέματα απειλών κατά του Σαρτζετάκη και που φούντωσε τα σενάρια περί παραίτησής προέδρου και εκλογής νέου;

Ο ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

Ο φόβος της προήλθε από την πρώτη πραγματικά πολιτική κίνηση του Χρ. Σαρτζετάκη, που βλέποντας πλέον καθαρά ότι ο πραγματικός του αντίπαλος είναι ο Α. Παπανδρέου, φροντίσε να κλείσει με

μια θεματική κίνηση το ανοιχτό και ζημιότομο μέτωπο με τον Τύπο και τους δημοσιογράφους.

Στις 3.5.88, την επομένη από την συνάντησή του με τον Α. Παπανδρέου, κάλεσε το Διοικητικό Συμβούλιο της Ένωσης Συντακτών Ημερησίων Εφημερίδων Αθηνών και κατέβαλε προσπάθειες να αμβλύνει την μακροχρόνια ένταση μεταξύ του ατόμου του και των δημοσιογραφικών δημοσιευμάτων, που κόσμου εδώ και αρκετό καιρό τις πολιτικές και παραπολιτικές στήλες του αστικού τύπου. Μετά την συνάντησή του Δ.Σ. της ΕΣΗΕΑ, έχοντας το «πρόσωπο φως» από τον Σαρτζετάκη, εκδίδει μια ανακοίνωση ειρήνης μεταξύ Τύπου και Προέδρου, που προσμετράει θετικά υπέρ του Σαρτζετάκη, μιας και τραβιέται επίσημα τουλάχιστον το κορδόνι για το ριζίμο της αλλαγής αντιπαράθεσης μεταξύ προέδρου και δημοσιογράφων.

ΤΑ ΕΜΠΟΔΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Το καζάνι βράζει και μαζί του βράζει και ο Α. Παπανδρέου, που για να πετύχει τους προεδρικούς στόχους του πρέπει πρώτα να ξεδοτινάσει και να δώσει πιστάγκανο τους κυβερνητικούς και κοινοβουλευτικούς σφωβινιστές, Ευρωπαϊκο-φιλικούς και φιλο-Σαρτζετακικούς, που βρισκονται τριγύρω του. Μια ψευτο-απλή αναλογική με «μη πόλεμο» με την Τουρκία λύνει τα χέρια σφωβινιστών και φιλοευρωπαϊκών για αυτόνομη εκλογική κάθοδο και σφωβινιστική του ΠΑΣΟΚ, χωρίς να τον διασφαλίζει και την προεδρική εκλογή, όπως είναι τα πράγματα σήμερα. Από την άλλη το τωρινό σύστημα της ενισχυμένης αναλογικής, όχι μόνο είναι ριψοκίνδυνο και αβέβαιο για την προεδρική εκλογή του Α. Παπανδρέου, αλλά προσφέρει στην Παλιά Δεξιά μια μοναδική ευκαιρία να κατέβει στις εκλογές με σημαία τον Καραμανλή, που με τον τρόπο σφίγγας σιωπής του έχει σπάσει τα νεύρα του Α. Παπανδρέου.

Συνάμα αυτή η εκλογή - προεδρολογία του δίνει την άνεση να παραμυθιάσει τους υφισταμένους περιστερόνες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και να εισέρχεται αίσια στον 6 γύρο συνομιλιών για τις βάσεις.

ΝΕΑ ΔΕΞΙΑ: ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΓΙΑ ΕΠΙΘΕΣΗ

Ο Α. Παπανδρέου είναι ένας αριστοτέλης δολοπόλος πολιτικός της αστικής τάξης και σαν τέτοιος δεν θα βιαστεί να ρίξει τον Χρ. Σαρτζετάκη, όσο δεν είναι ακόμη έτοιμος με τον παραμερισμό εσωτερικών εμποδίων και σύναξη συμμαχιών, που θα του επιτρέψουν να πτάξει βήμα - βήμα και σταθερά για την πλήρη άλωση της πολιτικής εξουσίας από το μπλοκ της ρωσο-φιλικής Νέας Δελχιάς. Αντίθετα προτιμάει να συντηρεί ένα κλίμα συνεχούς φθοράς και υπονομίσεως του Σαρτζετάκη και παράλληλα να του αφαιρεί τα ερείσματα είτε μερομηνία (βλέπε: Τρίτη) είτε περισσότερο μαζικά (βλέπε: επερχόμενος ανασχηματισμός). Συγχρόνως αυτός με τις προτάσεις του προς όλα τα κόμματα για επίσημο διάλογο αναλαμβάνει την πρωτοβουλία μιας «εθνικής λαϊκής - δημοκρατικής ενότητας», ενώ το ψευτο-ΚΚΕ αναλαμβάνει το ρόλο του πρωταγωνιστή σε ένα διάλογο για την «αριστερή ενότητα» (μαζί και με την προηγηθείσα συνεικονία της ΕΑΡ και του Κυρκού). Το σχέδιο ανήκει στον Γκορμπατσώφ, Οργανωτές του είναι η συννομία Παπανδρέου - Φλωράκη και ο καθένας δουλεύει στο πόστο του και στο χώρο του, μεθοδικά και σταθερά, χωρίς βεβιασμένες ενέργειες και κρόντας έστω και αγνά φανερές τις προθέσεις του.

Γι' αυτό ως μην παραξενευτούν ολοκαυτοί, όταν αυτό, που λένε όλοι τους «λαϊκός παράγοντας», εξελιχθεί σε λαίλαπα που θα 'ρθει να σαρώσει τις βρωμιές τους και στη συνέχεια να στρώσει το δρόμο σε μια πορεία που οδηγεί σε μια καθαρή νέα κοινωνία.

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Διακόπουλος Βαλαμπίτου 1 - Πειραιάς

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

ΣΥΝΧΕΙΔΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 1
νημα που στη σημαία του θα γράφει: Αυξήσεις τώρα στο μεροκάματο. Δημοσιεύουμε παρακατόν την πρόταση της «Αριστερής Κίνησης Καθηγητών» για την δημιουργία ενός μετώπου δράσης για την υπεράσπιση της απεργίας.

ΠΡΟΤΑΣΗ ΜΕΤΩΠΟΥ

Η Αριστερή Κίνηση Καθηγητών καλεί τους συναδέλφους να περιφροήσουν την απόφαση των γ.σ. των ΕΛΜΕ γι' απεργία διάρκειας. Κι αυτό γιατί πάνω της κρέμεται ο κίνδυνος της παραχάραξης και της ακύρωσής της στην πράξη. Αυτός ο κίνδυνος είναι υπαρκτός για δύο λόγους. Πρώτο, γιατί στο διεκδικητικό της πλαίσιο κρυβεται ανάμεσα σε πολλά αιτήματα το κυρίαρχο αίτημα της αύξησης στο μισθό. Δεύτερο, και το πιο βασικό, γιατί την ηγεσία του αγώνα την έχουν εκείνες ακριβώς οι δυνάμεις που είναι αντίθετες στην απεργία διάρκειας. Οι προσπάθειές τους να την υπονομιέσουν θα ενταθούν ιδιαίτερα μετά την παραίτηση του Τρίτη, με την οποία εκπληρώθηκε ο βασικός πολιτικός στόχος των ΔΕΕ - ΠΑΣΚ.

Μ' αυτό το σκεπτικό η Αριστερή Κίνηση Καθηγητών καλεί όλους τους συναδέλφους που πιστεύουν στο δίκαιο αυτής της απεργίας, ανεξάρτητα από ιδεολογικοπολιτική τοποθέτηση, ανεξάρτητα ακόμα κι από τις διαφορετικές απόψεις στα ζητήματα της παιδείας, να ενωθούν και να οργανωθούν σ' ένα πλατύ μέτωπο δράσης για την υπεράσπιση της απεργίας. Αυτό το μέτωπο θα έχει σαν πρώτο στόχο του να παλέψει αποφασιστικά και συντονισμένα και να προωθήσει σ' όλες τις ΕΛΜΕ δύο καθήκοντα:

- 1) Να αναδείξει σαν κύριο και βασικό αίτημα της απεργίας του: 20.000 ΑΥΞΗΣΗ, ΤΩΡΑ, ΚΑΘΑΡΑ ΣΤΟ ΜΙΣΘΟ.
- 2) Να εκλεγεί απεργιακή επιτροπή, αρχικά σε κάθε ΕΛΜΕ και στη συνέχεια κεντρική απεργιακή επιτροπή, που θ' αναλάβει την καθοδήγηση αυτού του αγώνα.

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΤΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

Περίπου 100 εργάτες και εργαζόμενοι, παρακολούθησαν με ιδιαίτερο ενδιαφέρον την Πρωτομαγιάτικη συγκέντρωση της ΟΑΚΚΕ. Μια συγκέντρωση που χαρακτήρισε την φετινή Πρωτομαγιά, δίνοντας μια συγκεκριμένη επαναστατική διέξοδο για το εργατικό και κομμουνιστικό κίνημα της χώρας.

Την συγκέντρωση άνοιξε ο σ. κ. Λιακόπουλος ο οποίος αφού αναφέρθηκε σύντομα στην αναγκαιότητα της πραγματοποίησης και της σημασίας αυτής της συγκέντρωσης διάβασε το παρακάτω απόσπασμα από γράμμα που έστειλε ο παλιός κομμουνιστής, μαχητής του ΔΣΕ και πολιτικός πρόσφυγας στην Τασκένδη, Κ. Λακαριάς:

«Σας ρωτάω και φέτος 1η Μάη 1988 θα πάτε στη συγκέντρωση στο Π. του Άρειου ή στις στήλες του Ολυμπίου Διός με τους προδότες συνδικαλιστές ηγέτες Ραυτόπουλο - Κωστόπουλο κ.λπ. που καθοδηγούνται από τους γενίτσαρους των δύο προδυνάμενων Μητσότση, Αβέρωφ, Παπανδρέου, Φλωράκη, Μπανιά, Κύρκο για να φάτε σουβλάκια να κρατάτε λουλούδι, να χειροκροτάτε τους «ρήτορες» προδότες, να επιδείχνετε κόκκινα πανιά με σοσιαλιστικά σύνθηματα... Μη πάτε την Πρωτομαγιά στο Πεδίο του Άρειου ή στις στήλες του Ολυμπίου Διός... Βοηθήστε να ιδρυθεί ένα και μοναδικό κομμουνιστικό κόμμα στην Ελλάδα ΚΚΕ από το έργο και τη στάση του Ζαχαριάδη. Αυτό εγγυάται και τη νίκη της προλεταριακής επανάστασης στην

Ελλάδα»

Στη συνέχεια την κεντρική ομιλία έκανε ο σ. Η. Ζαφειρόπουλος γραμματέας της Κ.Ε. της ΟΑΚΚΕ. Μια ομιλία που ανέλυσε με σαφήνεια την σημερινή πολιτική κατάσταση και τα καθήκοντα για την ανασυγκρότηση του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος. Ο ζωντανός και γεμάτος ουσία λόγος του σύντροφου βρήκε θετική ανταπόκριση από τους συγκεντρωμένους, που είδαν στην γραμμή και στο στυλ της ΟΑΚΚΕ το νέο και το επαναστατικό σήμερα στην πολιτική ζωή της χώρας.

Δημοσιεύουμε την ομιλία, εκτενής αποσπάσματα, από την ομιλία, του σ. Η. Ζαφειρόπουλου.

Ομιλία του σ. Η. Ζαφειρόπουλου

Φίλοι και σύντροφοι
Αυτή είναι η δεύτερη Πρωτομαγιά που κάνει η Οργάνωση για την Ανασυγκρότηση του ΚΚΕ στην Κάντιγγος.

Εδώ, με τις λίγες της δύναμης και περιφρονώντας τους μεγάλους του συνδικαλισμού και της πολιτικής σκηνής, εδώ, θέλει να τιμήσει την εργατική τάξη, έτσι όπως της αξίζει.

Λέγοντας την αλήθεια

Να πούμε την αλήθεια. Αυτός νομίζουμε ότι είναι ο καλύτερος τρόπος για να ξεπληρώσουμε το χρέος μας απέναντι στην παγκόσμια εργατική τάξη και τους λαούς, ο' αυτούς που σήμερα παλεύουν τον ιμπεριαλισμό σε Ανατολή και Δύση από το Σαλβαδόρ και τη Νικαράγουα μέχρι το Αφγανιστάν και από την Πολωνία μέχρι τη Ν. Αφρική, απέναντι στους Παρισινούς κομμουνάρους του 1871, τους εργάτες του Σικάγου του 1886 και τους προλετ μαχητές όλων των εποχών, τους ήρωες της Κοισαριανής Σ' αυτούς τους χιλιάδες και εκατομμύρια σπουδαίους και γενναίους ανθρώπους ο' όλο τον κόσμο που αφιέρωσαν τη ζωή τους στην υπεράσπιση της απειληθείσας της εργατικής τάξης, στην υπεράσπιση της απειληθείσας της ανθρωπότητας, δεν αξίζουν ούτε υποκριτικά ζητώ, ούτε μισολόγια.

Γιατί το πραγματικό μεγαλείο σε κάθε εποχή είναι να πει κανείς την αλήθεια της και να βρει το κοινό για την υποστήριξη μέχρι το τέλος.

Αυτό σήμερα είναι δύσκολο γιατί περνάει μια από κρίσιμες τις περιόδους της ιστορίας που ο Ένγκελς τις έχει χαρακτηρίσει ως εξής:

«Το ψέμα φαίνεται σαν αλήθεια και η αλήθεια σαν ψέμα»

Φαίνεται σαν αλήθεια για παράδειγμα ότι η εργατική τάξη είναι σήμερα διασπασμένη σε δύο συγκεντρώσεις. Ότι ένα κομμάτι της βρίσκεται έξω από τη ΓΣΕΕ και ότι ένα άλλο ακολουθεί το κάλεσμα του ΕΚΑ στο Σύνταγμα. Φαίνεται ότι αυτό που γίνεται είναι πολύ κακό πράγμα και ότι θα ήταν πολύ καλό αν οι δύο συγκεντρώσεις γινότανταν μία.

Πολλοί τιμω άνθρωποι θα θέλανε οι ηγέτες της ΓΣΕΕ και του ΕΚΑ να είναι αγκαλιασμένοι σε μια συγκέντρωση.

Αυτό φαίνεται σαν αλήθεια αλλά είναι ψέμα. Η εργατική τάξη δεν είναι διασπασμένη από τις δύο συγκεντρώσεις. Η εργατική τάξη στη μεγάλη πλειοψηφία της δεν συμμετέχει και δεν υποστηρίζει ούτε τη μία ούτε την άλλη συγκέντρωση. Αυτό σημαίνει ότι έχει απομονωθεί τις δύο αυτές συγκεντρώσεις. Υπάρχουν ανήσυχτοι και πρωτοπόροι εργάτες που παρακολουθούν αυτές τις συγκεντρώσεις, ίσως να είναι μάλιστα οι πιο ανήσυχτοι, αλλά η καρδιά τους είναι κρύα. Μόνο το βλέμμα τους είναι κροτερό καθώς πασχίζουν να δουν το καινούργιο να ξεπροβάλλει. Κάποια διέξοδο αναζητούν, κάποια καινούργια κίνηση μέσα σ' αυτό το δίχως όριμα πλήθος.

Οι ρήτορες όμως είναι απομονωμένοι. Κανείς δεν τους ακούει.

Δεν τους ακούει κανείς γιατί είναι εχθροί της εργατικής τάξης. Την έχουν αφήσει χρόνια να υποφέρει την πολιτική της πείνα. Της έχουν σμαρτάρει κάθε αγώνα. Η ζωή του εργάτη σήμερα, του μικροπληθλήλου δεν υποφέρειται. Η φτώχεια του είναι ακόμα πιο σκληρή γιατί δεν φαίνεται καλλιτέρευση. Το μόνο που περνάει είναι να φτωχώνει και άλλο. Πρωτοφανής εξαθλίωση κι όμως ελάχιστες απεργίες. Μετρημένοι στα δάχτυλα οι αγώνες κάποιες έντασης και διάρκειας τα τελευταία χρόνια ενώ όλοι είναι αγανακτισμένοι από αυτή την κατάσταση.

Ποιός φταίει;

Μα φταίνει αυτοί οι εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ και του ΕΚΑ που καθότανι ευχάριστη στην καρέκλες τους και παίρνουν τις επιχορηγήσεις τους σαν αμοιβή γιατί έχουν διαλύσει το συνδικαλιστικό κίνημα.

Αυτοί τώρα ενώ έτσι με ομοφωνία έχουν φερθεί απέναντι στην εργατική τάξη και τους φτωχούς υπάλληλους είναι ανάθεμα τους διασπούν.

Είναι ψέμα ότι είναι κακό πράγμα που είναι διασπασμένοι.

Αντίθετα είναι πολύ καλό πράγμα. Είναι εξαιρετικό. Πρόκειται για τη διάσπαση των διασπούν για την διάσπαση των εχθρών της εργατικής τάξης από τα μέσα. Αυτή είναι η αλήθεια.

Μπορούμε αυτό να το καταλάβουμε κι από έναν άλλο δρόμο.

Γιατί αυτοί οι κύριοι κάνουν χωριστές συγκεντρώσεις;

Μα γιατί δεν μπόρεσαν να τα βρουν

στην ΓΣΕΕ. Όχι γιατί δεν τα βρήκαν στο εργατικό μεροκάματο, ή στο ζήτημα της μορφής που πρέπει να έχουν οι απεργίες, ΟΧΙ!

Δεν τα βρήκαν στις καρέκλες.

Η συγκέντρωση στο ΕΚΑ όπου εκεί έχουν μαζωθεί τα κόκκινα πανιά και ακούγονται τα πιο μεγάλα λόγια δεν είναι η συγκέντρωση των ταξιαρχών του απεργιακού κινήματος. Ούτε είναι η συγκέντρωση των δεκάδων χιλιάδων συνταξιούχων που παλεύουν ενάντια στην πείνα. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι σ' αυτή την δόξη ταξική συγκέντρωση συμμετέχουν, αν και κάτω από την πολιτική και συνδικαλιστική ηγεμονία της ΕΣΑΚ και οι συνδικαλιστές της ΔΑΚΕ. Αυτοί καθόλου δεν σημειώνονται για το συνεπές ταξικό τους πνεύμα. Όχι ο λόγος είναι άλλος. Αυτή η συγκέντρωση έγινε γιατί ο Ραυτόπουλος δεν δέχτηκε να μπει στην ΓΣΕΕ οι συνταξιούχοι. Ο Ραυτόπουλος δεν φοβήθηκε ότι αν μπει στην ΓΣΕΕ οι συνταξιούχοι θα γίνονταν ταξικό κίνημα των συνταξιούχων. Ίσα-ίσα, ο μόνος σίγουρος τρόπος για να μην κάνει κίνημα ένας κλάδος είναι να έχει μερικές καρέκλες στην ηγεσία της ΓΣΕΕ.

Εκείνο που φοβήθηκε ο Ραυτόπουλος είναι εκείνο που θέλει πολύ ο Κωστόπουλος, του ΕΚΑ. Αυτός θέλει να μπει οι συνταξιούχοι στη ΓΣΕΕ για να πάρει η ΕΣΑΚ τη ΓΣΕΕ, επειδή η ΕΣΑΚ κλέβει σήμερα τα σωματεία των συνταξιούχων.

Δεν ξεσηκώθηκε η εργατική τάξη στα σωματεία της βάσης, στα εργοστάσια και στα γκαρίτζα ούτε οι υπάλληλοι στα εμπορικά, τα μαγαζιά και τα γραφεία να μπει οι συνταξιούχοι στη ΓΣΕΕ.

Ξεσηκώθηκαν μόνο μακριά απ' όλους αυτούς, οι συνδικαλιστές της ΕΣΑΚ ενώ δεν ξεσηκώθηκαν στην ΑΔΕ-ΔΥ όπου τα έχουν βρει με την Ν.Δ. γιατί και εκεί οι συνταξιούχοι είναι απέξω.

Η συγκέντρωση λοιπόν του Συντάγματος δεν θέλει την συντριβή αυτού του κρατικού, γραφειοκρατικού, απεργασπαστικού, εργατοπατερίστικου μηχανισμού, που είναι η ΓΣΕΕ και την οικοδόμηση ενός πραγματικού ανεξάρτητου από το κράτος δημοκρατικού και ταξικού συνδικαλιστικού κινήματος σε νέες βάσεις. Δεν θέλει αυτό. Εκείνο που θέλει είναι αυτός ο αντιδραστικός μηχανισμός να περάσει στα χέρια του ψευτοΚΚΕ.

Όσο για την Ν.Δ. αυτή συμμετέχει για σκέτη πολιτική αντιπολίτευση στο ΠΑΣΟΚ.

Γι' αυτό κάνει η ΟΑΚΚΕ τη συγκέντρωση της Κάντιγγος. Για να καταγγείλει αυτό τα δύο μπλοκ των εχθρών του εργατικού κινήματος και αυτές τις 3 δυνάμεις που συμμετέχουν.

Φαίνεται σαν ψέμα η δικιά μας συγκέντρωση να εκφράζει την ενότητα του εργατικού κινήματος. Πώς μπορεί μια τόσο μικρή συνάθροιση ανθρώπων να εκφράσει μια τόσο πλατιά ενότητα εργατών; Γιατί να μην είμαστε και μες άλλο ένα κομμάτι της διάσπασης;

Φαίνεται σαν ψέμα αλλά είναι αλήθεια ότι σήμερα όχι μια μεγάλη μάζα αλλά μερικές 10δες ή 100δες άνθρωποι εκφοράζουν τις διαβάσεις τις πιο πλατειές ενότητες των εργατών και των φτωχών υπαλλήλων. Κι είναι φυσικό γιατί το καινούργιο και το αληθινό πάντα αρχίζουν σαν μειοψηφία και γίνονται πλειοψηφία μέσα από τη πιο παρατεταμένη πάλη και τα πιο μεγάλα βάσανα. Αλλιώς πως θα δοκιμάζονταν από τον λαό οι νέες ιδέες και οι άνθρωποι που τις πιστεύουν;

Γιατί κάθε μειοψηφία δεν σημαίνει πως εκπροσωπεί το δικό, ούτε πως έχει μέλλον. Γιατί μειοψηφίες γίνονται και όλοι οι αντιδραστικοί στο τέλος αλλά και γιατί πολλές επαναστατικές μειοψηφίες πεθαίνουν επειδή δεν μπορούν να εξηγήσουν τα φαινόμενα και επειδή έκαναν μεγάλα και αποφασιστικά σημάδια λάθη.

Ας δοκιμάσουμε λοιπόν κι εμείς εδώ μπροστά σας τη δύναμη της δικιάς μας ερμηνείας των φαινομένων που περιγράφουμε και τη δικιά σας κρίση για το αν καλά ή όχι πραγματοποιήσαμε αυτή τη συγκέντρωση.

Η ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΔΙΑΣΠΑΣΗΣ

Δεν φτάνει να εξηγήσουμε τη διασπαση της ΓΣΕΕ και του ΕΚΑ με το ότι τρεις ομάδες γραφειοκρατών εργατοπα-

τέρων διεκδικούν την ηγεσία του επίσημου συνδικαλισμού. Η ΓΣΕΕ εξασφαλίζει πρόσθετα γραφειοκρατικά προνόμια αλλά δεν εξηγεί τα γεγονότα ότι πίσω από τις τρεις αυτές ομάδες (ΠΑΣΟΚ, Ν.Δ. ψευτοΚΚΕ) συγκροτούνται μεγάλα κόμματα δηλαδή γενικότερα και πολύ μεγαλύτερα συμφέροντα. Από τη μια συγκροτείται το ΠΑΣΟΚ με το ψευτοΚΚΕ. Από την άλλη η Ν.Δ. με το ψευτοΚΚΕ. Ας δούμε την Α σύγκρουση που είναι η βασική μας και το ψευτοΚΚΕ σέρνει το χορό στο Σύνταγμα. Η σύγκρουση του ΠΑΣΟΚ με το ψευτοΚΚΕ γίνεται στο ζήτημα αν θα έχει το ΠΑΣΟΚ μόνο του στα χέρια του το κράτος ή αν θα το μοιράζεται με το ψευτοΚΚΕ.

Ότε αυτό όμως φτάνει για να εξηγήσει την οξείτητα της σύγκρουσης και το ζήτημα πρέπει να τοποθετηθεί βαθύτερα. Δηλαδή: Το ΠΑΣΟΚ, που σημαίνει ένα τμήμα της ελληνικής αστικής τάξης, θα έχει το κράτος μόνο του ή θα συνεταιριστεί με την Ρωσία της οποίας το ψευτοΚΚΕ είναι ένα απόλυτο πολιτικό εργαλείο.

καταλαμβάνοντας στρατιωτικά την Ευρώπη.

Αυτή είναι η πιο κρίσιμη αλήθεια που σε πολλούς φαίνεται σαν ψέμα. Αυτή η θέση του Μάο Τσε Τουνγκ είναι το κλειδί για να καταλάβουμε τα γεγονότα. Γιατί ο λαός μας και οι λαοί όλου του κόσμου ξέρουν καλά τη μια πλευρά, την Αμερική. Την ζήσανε γύρω στα 40 χρόνια στο πετο τους. Ο λαός μας ξέρει καλά τους αμερικανούς από την ίδια του την πείρα. Όταν θέλει να περιγράψει πόσο αντιδραστικός είναι ένας πολιτικός π.χ. όταν θέλει να καταγγείλει τον Παπανδρέου λέει ότι είναι αμερικάνος.

Όμως η αντίδραση στον κόσμο έχει πια δύο μεγάλα κεφάλια και η ανθρωπότητα βλέπει δύο μεγάλα τέρατα στον ύπνο της. Δύο υπερδυνάμεις την καταπιέζουν την εκμεταλλεύονται και την απειλούν.

Εμείς κρίνοντας από τα γεγονότα κι όχι από τα λόγια και ακολουθώντας την αντίληψη του Μάο Τσε Τουνγκ επιμένουμε να λέμε ότι από τα δύο κεφάλια το χειρότερο είναι το ρωσικό.

Μέχρι πριν από τρία χρόνια αυτά τα δύο κόμματα παρ' όλες τις φαγωμάρες τους δεν φτάναν σε τέτοιες συγκρούσεις. Μέχρι τότε, μέχρι την καθάρση του Καραμανλή το πρόβλημα ήταν θα συμμετέχει η Ν.Δ. στην κρατική εξουσία μαζί με το ΠΑΣΟΚ ή μόνο το ΠΑΣΟΚ θα νικάει το κράτος; Σ' αυτή την περίοδο το ψευτοΚΚΕ είχε συγκεντρώσει κι' αυτό όλα του τα πυρά στην Ν.Δ. για να χάσει κάθε δύναμη στο κράτος ή Ν.Δ. δηλαδή εκείνο το κομμάτι της αστικής τάξης που είχε τους πιο πολλούς δεσμούς με τον ευρωπαϊκό και τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Στο μεταξύ το ψευτοΚΚΕ αξιοποίησε την ηγεμονία του ΠΑΣΟΚ στο κράτος για να χωθεί και αυτό παντού. Από τη ΓΣΕΕ, μέχρι τις κρατικές επιχειρήσεις, τα υπουργεία, τα πανεπιστήμια, τους δήμους παντού. Δεν άφησε περιθώριο που να μην εκμεταλλευτεί.

ΟΙ ΥΠΕΡΔΥΝΑΜΕΙΣ

Όμως αυτό δεν του φτάνει. Θέλει πιο πολλά. Ο ρωσικός σοσιαλ-ιμπεριαλισμός θέλει πιο πολλά στη χώρα μας. Εκεί βρίσκεται το βάθος του ζητήματος. Η Αμερική κυττάει να κρατήσει τις παλιές της θέσεις και η Ρωσία προσπαθεί περσιδωικά να την αντικαταστήσει.

Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός βρίσκεται παγκόσμια και τοπικά σε στρατηγική υποχώρηση. Ο σοσιαλ-ιμπεριαλισμός βρίσκεται παγκόσμια και τοπικά σε στρατηγική προέλαση.

Δεν ανήκει σε μας αλλά στον μεγάλο Μάο Τσε Τουνγκ, η τιμή για τη διατύπωση εδώ και 15 χρόνια της θέσης ότι η Ρωσία δεν είναι πλέον μια σοσιαλιστική αλλά μια καπιταλιστική χώρα που δεν την κυβερνάει η εργατική τάξη αλλά μια αστική τάξη νέου τύπου, που όπως είπε «ασκή μια δικτατορία φασιστική μια δικτατορία γερμανικού τύπου μια δικτατορία χιλιανική». Σ' αυτόν ανήκει η τιμή της εκπόνησης της στρατηγικής θεωρίας των 3 κόσμων, στην οποία διατυπώνει τη θέση ότι η Ρωσία επιδιώκει να καταχτήσει την παγκόσμια ηγεμονία

Για 3 λόγους:

Πρώτο:
Γιατί ο ρωσικός ιμπεριαλισμός έρχεται πιο πρόσφατα στην μορσαία του κόσμου και γι' αυτό είναι και πιο άπληστος, πιο απασχικός και υποχρεωμένος να ασκήσει την μεγαλύτερη βία για να εκτοπίσει τους παλιούς ηγεμόνες.

Δεύτερο:
Γιατί η ρωσική οικονομία είναι στο έπακρο συγκεντρωμένη κι έτσι είναι σε θέση να μετατραπεί σε κρατική πολιτική οικονομία.

Τρίτο:
Γιατί η Ρωσία ήταν σοσιαλιστική και αγαπημένη χώρα των λαών. Οι νέοι τσάρροι του Κρεμλίνου αναμειγνύουν τώρα κόκκινη σμηνία και αφροσύλιον πολιτικά με μιλαντικά τους θέματα, τους λαούς.

Αν εμείς οι κομμουνιστές δεν ξεσκεπάσουμε τη Ρωσία τότε το κόκκινο θα γίνει το πιο μισητό χρώμα στον κόσμο. Ο σύγχρονος αντικομμουνισμός είναι όλη -όλη μια φρασούλα, η εξής: «η σημερινή Ρωσία είναι σοσιαλιστική και ειρηνόφιλη χώρα».

Οι Αφγανοί αντάρτες και οι Πολωνοί εργάτες όταν παλεύουν τους σοσιαλ-ιμπεριαλιστές τα βάζουν με τον κομμουνισμό. Αυτός όμως ο αντικομμουνισμός είναι επίφανικός. Εκείνος ο αντικομμουνισμός που είναι βαθύς είναι εκείνος του Κρεμλίνου και των ψευτοκομμουνιστικών κομμάτων που καθοδηγεί.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΓΚΟΡΜΠΑΤΣΕΦ

Φίλοι και σύντροφοι

Υπάρχει σήμερα μια τάση στους λαούς να πιστεύουν ότι κάτι άλλαξε τελευταία στη Ρωσία με τον Γκορμπατσέφ ότι τουλάχιστον αυτή έπαυε να είναι φιλοσοφική και φασιστική χώρα. Χρειάζεται εδώ να επιμεινουμε λίγο.

Τον Γκορμπατσέφ δεν τον έφερε στην εξουσία ένα δημοκρατικό ή ένα φιλερηνικό κίνημα. Τον Γκορμπατσέφ στο Π. Γραφείο και τις μεθόδους του τις έφερε πρώτος στη Μόσχα ο αρχηγός της Κ.Γ.Β. Αντρέγιεφ.

Ο Γκορμπατσέφ είναι η τελευταία λέ-

ξη ρώσος αστού νέου τύπου.

Όπως θα ξέρετε ίσως, στην ασφάλεια, στα βασανιστήρια υπάρχουν δύο είδω ασφαλιές και δύο ταχτικές:

Ο καλός και ο κακός.

Ο κακός ασφαλιτής χειρίζεται τον πόνο και ο καλός χειρίζεται τις ψυχικές και πνευματικές ταλαιψίες του κρατούμενου. Αυτός τον καλεί να κάνει μερικές υποχωρήσεις για να βρει την ανακούφιση και την γαλήνη.

Αυτό κάνει ο Γκορμπατσέφ απέναντι στους λαούς και τους δικτικούς ιμπεριαλιστές.

Άρπια λόγια για ειρήνη και δημοκρατία - πράξεις πολέμου και φασισμού.

Ενώ μιλάει αυτός για αφοσιώση το κρατικοβιομηχανικό συμπλέγμα της Ρωσίας σπάει κάθε ρεκόρ παραγωγής οπλών. Ενώ μιλάει για απόσυρση από το Αφγανιστάν οι αντάρτες βεβαιώνουν ότι οι επιθέσεις των εισβολέων μαιώνονται ό-πως πριν.

Μιλάει για δημοκρατία ενώ εκθειάζει τον Γιαροζέλσκι, και διορίζει στην Τεχοσλοβακία γραμματέα του «Κ» τον δήμιο Χακές. Μόλις έρχεται στην εξουσία το 1985 καθοδηγεί φασιστικό πραξικόπημα στην Ν. Υεμένη με 12.000 νεκρούς όπου ένα ρωσόφιλο πρόεδρο τον αντικαθιστά ένας ρωσόδουλος. Πριν δύο χρόνια γίνεται υπέδυνος της απόκρυψης από τους λαούς της έκρηξης του Τσερνόμολ. Συνεχίζει να υποστηρίζει τους φασίστες Ασσαντ, Καντόφι και Μελκιστόν καθώς και την εισβολή του Βιετνάμ στην Καμπότζη και μάλιστα προσπαθεί να διασπάσει την Καμποτζιανική αντίσταση με το νέο στυλ των διαπραγματεύσεων.

Όσο για τη διαφάνεια που διατυπώνει, απλά ο σοσιαλ-ιμπεριαλισμός αναγκάζεται να βγάλει στη φόρα μερικά μικρά για να κρυψει τα μεγάλα.

Η διαφορά του Γκορμπατσέφ με τον Μπρέζνιεφ είναι η εξής:

Όταν ξεσηκώθηκαν οι Αρμένιοι πρόσφατα για το Ναγκορνο Καραμπάχ δεν συνιτησαν μπροστά τους τα tanks του Μπρέζνιεφ και το αίμα αλλά αντίκρουσαν το χαμόγελο του Γκορμπατσέφ και άκουσαν για το κίνημα τους λίγα στις ειδήσεις.

Αυτός τους είπε: «Κύριοι έχετε δική, όμως τώρα διαλυθείτε και σε ένα μήνα θα έχετε την απάντησή μου που θα είναι θετική. Όμως μη με πιέζετε τώρα».

Οι Αρμένιοι πήγαν σπιτι τους. Ο Γκορμπατσέφ μετά ένα μήνα τους είπε ένα ξερό ΟΧΙ και γέμισε το Εριβάν στρατό που όμως δεν χρειάστηκε να ελεάσει γιατί το κίνημα είχε στο μεταξύ διαλυθεί.

Αυτό είναι το νόημα της δημοκρατίας του. Λέει στους εργάτες: «Κύριοι τώρα θα είσαστε ελεύθεροι να εκλέξετε τους διευθυντές σας, δηλαδή τους εκμεταλλευτές σας, ανάμεσα σε περισσότερους υποψηφίους, όμως θα δουλεύετε πιο σκληρά και ο μισθός σας θα είναι ανάλογος με την παραγωγικότητά σας». Οι μισθοί έπεσαν πράγμα που επίσης γάρη στη γκλασσόνα στο πληροφορήθηκαν όλοι οι ρώσοι εργάτες.

Γι' αυτούς τους λόγους, επειδή τα λόγια έρχονται σε αντίθεση με τις πράξεις ο Γκορμπατσέφισμός έχει πιο πολύ περσση στη Δύση παρά στην Ανατολή.

Ο Γκορμπατσέφισμός στη Δύση είναι μια φρασούλα κλειδί που χρησιμοποιεί να κοιμίζει γλυκά τους δικτικούς ιμπεριαλιστές. Αυτοί βλέπουν εφιαλτες διαρκώς από τον καιρό της Γ' διεθνούς και τρέμουν μια νέα επανάσταση.

Ο Γκορμπατσέφ τους λέει την εξής φρασούλα: «Κάτω ο Στάλιν», και συνεχίζει. Ο Μπρέζνιεφ ήταν σταλινικός, και ήθελε πόλεμο. Εγώ μισώ τον Στάλιν, γι' αυτό θέλω να ενταχθεί. Μέχρι τώρα κινδυνεύατε από το σταλινισμό.

Εγώ είμαι σκέτος λενινιστής. Αυτή η λάσπη ενάντια στον Στάλιν ότι ήθελε τον πόλεμο έχει περσση στους αστούς αλλά όχι στους εργάτες. Εμείς κρίνουμε σαν θετικό το γεγονός ότι ο Γκορμπατσέφ είναι ενάντια στον Στάλιν, γιατί έτσι και ο Στάλιν διασώζεται και ο Γκορμπατσέφ παίρνει το ανάστημα του νέου Χρυστοστόφ. Θα ήταν επίσης για μας πολύ πιο θετικό αν ο Γκορμπατσέφ ήταν κι ενάντια στο Λένιν. Έτσι και αυτός πιο γρήγορα θα ξεσκεπαζόταν και ο Λένιν δεν θα εκτεινόταν από μια τέτοια βέβηλη υκοστήρηξη.

Αποκαλύψαμε ως εδώ το ρόλο και τα γενικά σχέδια της ρωσικής υπερδύνα-

μης και βλέπουμε ότι η Ρωσία και το κόμμα της θέλουν να πάρουν την εξουσία στην χώρα μας. Πώς όμως θα μπόρεσουν; Που θα στηριχθούν;

ΠΟΥ ΘΑ ΣΤΗΡΙΧΤΕΙ Η ΡΩΣΙΑ

Η Αμερικανική υπερδύναμη εξακολουθεί να είναι ένας διεθνής τραμπούκος και εξακολουθεί παντού να επιβαίνει και δυσκολεύει απέναντι κάθε λεία από τα χέρια της. Στις θάλασσες μας έχει τα θωρηκά της, μέσα στη χώρα έχει δικό της στρατό και βάσεις, έχει πολιτική δύναμη μέσα από τμήματα της Ν.Δ. και διαθέτει ακόμα ανθρώπους της στον ελληνικό στρατό την αστυνομία και γενικά στον κρατικό μηχανισμό.

Πιο σημαντικό είναι η οικονομική της δύναμη καθώς ελέγχει το διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα δηλαδή το κανάλι από όπου συμπληρώνει τα ελλείμματα της η γραφειοκρατική αστική τάξη. Ακόμα οι ΗΠΑ διαθέτουν πάντα σαν στρατιωτική απειλή την Τουρκία στην οποία ηγεμονεύει.

Που στηρίζεται λοιπόν η Ρωσία κι ζητάει συγκέντρωση;

Έχει κι αυτή τα θωρηκά της στο Αιγαίο και μέσω της υποταγμένης Βουλγαρίας συννορεύει με την Ελλάδα. Στην ουσία η πρώτη στρατιωτική δύναμη του κόσμου, που είναι η Ρωσία συννορεύει με την Ελλάδα. Αυτό είναι τεράστιο στρατηγικό πλεονέκτημα της Μόσχας.

Έχει ακόμα ένα ολόκληρο δικό της κόμμα που έχει σημαντική πολιτική επιρροή ιδιαίτερα μέσα σε προεδρευτικά τμήματα του λαού και που έχει διασώσει σε όλα τα σημεία του κρατικού μηχανισμού. Το ψευτοΚΚΕ είναι το πιο συγκεντρωτικό, το πιο οργανωμένο, το πιο πλούσιο και σαν πραχτορείο το πιο συμπαγές στην κορυφή του αστικού κόμματος. Η ηγεσία του «Κ» αποτελείται από αντι-λενινιστές αποστάτες που η ίδια η Μόσχα πριν 32 χρόνια ονόμαζε ηγέτες του ΚΚΕ. Προηγουμένα είχε φροντίσει να ρίξει στις φυλακές και τις εξορίες και να διαγράψει όλα σχεδόν τα μέλη του ΚΚΕ που μετά το β' ανάστημά είχαν καταφύγει στην σοσιαλιστική τότε ΕΣΣΔ, με επικεφαλής το μεγάλο προλετάριο ηγέτη Ν. Ζαχαριάδη.

Όμως ούτε αυτά φτάνουν. Το κλειδί βρίσκεται στο πιο βαθιά κρυμμένο μυστικό της πολιτικής ζωής. Στο γεγονός ότι ο πρωθυπουργός της χώρας Α. Παπανδρέου είναι φιλορωσός σε όλη τη γραμμή.

Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Ο Α. Παπανδρέου σε όλα τα ζητήματα, παγκόσμια και τοπικά ακολουθεί την στρατηγική και την ταχτική της Μόσχας. Εκφράζει τμήματα της αστικής τάξης που βλέπουν ποιά είναι η νέα αναρχόμενη υπερδύναμη και θέλουν να δέσουν τη χώρα στο δικό της άρμα.

Τέτοιες αλλαγές προοτάει αποτελούν παράδοση για την αστική τάξη της χώρας μας. Όμως μια τέτοια αλλαγή δεν μπορεί να είναι δουλειά ενός ανθρώπου. Υπάρχει μια βάση σ' αυτή. Υπάρχει ένα ισχυρό επιχείρημα από τον Παπανδρέου.

Αυτό είναι η Τουρκία.

Ο Παπανδρέου λέει: κύριος εχθρός της Τουρκία, Τουρκία = Αμερική. Άρα: συμμαχία με τη Βουλγαρία δηλαδή με τη Ρωσία. Αυτό τα λέει σε μια σβινιστική αστική τάξη που είχε βάλει στο μάτι την Κύπρο για να εκπληρώσει το τελευταίο της μεγαλοιδεατικό όραμα. Αυτήν όμως την έβαλαν κατά το μισό στο χέρι οι σβινιστές της άλλης όχθης του Αιγαίου και οι ΗΠΑ δεν κινήθηκαν να τους εμπόδισουν.

Ο Παπανδρέου δεν λέει ότι οι Ρώσοι χαίρετσαν μέσω του ΤΑΞΣ την τουρκική εισβολή στην Κύπρο παρά μόνο ότι η Τουρκία είναι με τις ΗΠΑ.

Έτσι δουλέψαμε αυτός όλο το ΠΑΣΟΚ για χρόνια. Έτσι το συγκρότησε.

Όλο το ΠΑΣΟΚ θέλει συμπλευση με τη Βουλγαρία και τη Μόσχα. Όλες οι τάξεις του. Όμως το παλιό κεντρικό κομμάτι του (Αλευράς) θέλει καλές σχέσεις και με την Ευρώπη. Και ούτε θέλει να ρηξεί με τις ΗΠΑ. Ένα άλλο παλιό τμήμα του ΠΑΣΟΚ μια αρχαϊκή κοιμητική γραφειοκρατία που αποτελείται από σβινιστές με επικεφαλής τον Κου-

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΤΙΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

ΣΥΝΕΧΣΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 3

τοόργαζμα δεν θέλει μορφοποίηση, εξομολογήσει με το ψευτοΚΚΕ όπως και το προηγούμενο τμήμα.

Σ' αυτές κυρία τις τάσεις επιτίθεται σήμερα το ψευτοΚΚΕ. Σ' αυτές που ανυψώνονται την απεικόνιση και θέλουν αυτοδυναμία...

Στη συνέχεια ο όργανος αναθέτουμε αναλυτικά ότι πολιτικού καταστάσει και στο ρόλο του Γκ. Παυρίου, του ψευτοΚΚΕ και της Ν.Δ. Σχέση που παραχρησιάζουμε γιατί είναι γνωστά στους αναγνώστες της Ν. Ανατολής.

δρίων. Στην αρχή χρησιμοποιήσε το άρθρο 4 και το νόμο που απαγόρευε τις υπηρέσεις. Μετα είδε ότι τα 3 μεγάλα κόμματα είχαν τόσο άσχημα χιπήσει τον συνδικαλισμό, είχαν φέρει τέτοια διάλυση και απογοήτευση μέσα του που δεν χρειαζόνταν οι σκληροί νόμοι.

Καλύτερα οι έμψυχοι εργατοπατέρες, σκέφτηκε, παρά οι νόμοι και τους έβαλε στο ραδιό. Αλλάφτε τιζέει και η ανεργία πήμαρα φοβέρα το μεροκάματο και δίχως εργατική συνάντηση μόνη της η ανεργία μπορεί να κλει το μεροκάματο σ' ένα πιάτο φακέ, τη μέρα.

γάντε ενάντια στο μεγάλο κεφάλαιο να καταβάσουν τα χέρια τους από πάνω τους, να πληρώσουν και να φερθούν ανθρωπιά.

Η δουλειά έχει γίνει κατέργο. Το εργοστάσιο, το γυαλι, το συνεργείο, το μαγαζί, το γραφείο, γίνονται όλο και περισσότερο χωροί βασανιστηρίων. Δίπλα στο ζήτημα αυταρχισμού από το κτή αφεντικό και τον κάθε γραφειοκράτη, πολλούς νέτρων, ταπεινώση, με τον ανιχνό η το βουβό κβήσισμο της απολάσης και τέλος, προώθηση της διάσπασης των εργατών (η ροζιανιά) από τα πιο αδίσταχτα αφεντικά. Το σωμα και η καρδιά του εργαζόμενου λαού είναι τοιματισμένα και το τραύμα του δεν γιατρεύεται ούτε μαλακωνιάζω από τη δουλειά. Και εκεί μαρτυρού.

Η ανία. Ας αφήσουμε το όπτητήριο της απρόσφατης με το οποίο μας δολοφώνουν αυτοί για τα κέρδη τους. Ουρά για να εξεταστεί, ουρά για να εγγεγραστεί, ουρά και φακελλάκι. Τους παληούς ιδιαιτικούς μεγαλό - γιατρούς τους αντικαταστήσαν οι καινούργιοι μεγαλόγιατροι γραφειοκράτες 500.000 δρχ. για μια εγχείρηση καρδιάς που θεωρητικά είναι ελάττωμα.

Αλλά και οι παλιοί μεγαλόγιατροι στις ιδιαιτικές κλινικές πληρώνονται περισσότερο κρατώντας την περιήρωσή τις γκωσικές τους και την τέχνη τους πάνω στον κρόταφο των αρρώστων.

Αλλά και οι παρκατοι γιατροί δείχνουν υποταγμένοι σ' αυτό το κλίμα. Δείχνουν π.χ. οι γιατροί του ΙΚΑ να μη δίνουν άδειες, στους αρρώστους εργαζόμενους ή και να τους κόβουν τα ακριβα φάρμακα. Είναι καλό, πολύ καλό οι μεσοίοι και οι νέοι γιατροί νάρθουν μαζί μας, θέλουμε μαζί μας κάθε προοδευτικό και τιμω άνθρωπο θα τους υποστηρίξουμε μέχρι το τέλος. Όχι όμως να υποκύπτουν σε πιέσεις από πάνω ή να μπαίνουν στο κυκλωμα της δωροδοκίας.

Αυτό ισχύει για κάθε υπαλληλό. Ισχύει για ολόκληρη την κρατική γραφειοκρατία πρώτα από όλα για τα ανώτερα και ανώτατα στελέχη της που εύκολα γίνονται οι πιο θρασεύ άνθρωποι. Κόλλησαν πάνω στις καρτέρες τους, πήραν το τοπέ της επιγραφής πάνω στο γραφείο τους γράφθηκαν στο κόμμα της εξουσίας και έχουν γίνει τυραννικοί τοίλοι.

Βάζουν πελώριους φραγμούς στην πιο μικρή ή λογική απαίτηση και ανοίγουν τις πόρτες του παραδείσου όταν τους δοθεί μια καλή μίζα.

Είμαστε με τους φταγούς υπαλλήλους που διευκολύνουν και δεν καταπιέζουν το λαό, που του συμπιερφέρονται με εγγύεια και δεν υποκύπτουν στις αδικίες για το λαό απαιτήσεις των ανωτέρων τους. Υπερασπιζόμε τη πάλή τους για μεροκάματο, για ανθρώπινες συνθήκες για πολιτική ελευθρία.

Θα χρειαζόνταν ένας ατέλειωτος χρόνος να περιγράψουμε τα βασανια του εργαζόμενου λαού έξω από τη δουλειά του, αλλά θα πούμε δύο λόγια για το πιο κρότηρη της ανεργίας και την παιδεία.

Γύρω στα γραφεία τα μαγαζιά και τα εργοστάσια και οι άνεργοι σιγαντάνε

τις πιο παράλογες απαιτήσεις από τα αφεντικά. Δουλείς του ποδαρίου ανασφάλεια και ζωή σε βάρος των γονιών και φίλων αυτών των ανθρώπων του λαού που ζουν καθημερινά τουλάχιστο 500.000 ανεργούς. Μαύρη ζωή Η κί εικεινη η ατέλειωτη σειρά από εξετασεις για μια θέση στο δημόσιο. Εκεί το πιο μεγάλο πρόβλη, το πιο βασικό πρόβλη είναι να κάνεις μια δήλωση φρονήματος υπέρ του ΠΑΣΟΚ ή έστω κάποιων σιμαγών του όμα δεν έχεις πού χειροπιαστό μέσο ηνταλλαγμά. Αλλά και οι άλλοι 2 δεν είναι καλύτεροι ΚΚΕς - Δήμοι, Ν.Δ. προσλήψεις σε ιδ. τομεία.

Όσο για την παιδεία: πολλή κροίρωση για το τίποτα. Αφού ο νεολαός περάσει 12 ή 18 χρόνια παραπαισιώσιμ ανάλωμα με το αν τελείωσε λυκείο η πανεπιστήμιο αφού ταλαιπωρηθεί από την ψεύτικη ιστορία, από τα θρησκευτικά υποχρεωτικά παραληρήματα των παπαδών, αφού έμαθε τη γλώσσα δίχως να διδαχτεί να διατυλώνει και να επιχειρηάζει ιδέες, αφού κατάλαβε η αποστήθισε τους αντιπαθητικούς ουρανοκαταβύθους μαθηματικούς τύπους που λέει και δεν βγήκαν από το πείραμα και την παραγωγή στο στεγρο Πανεπιστήμιο, αφού αυτός ο νεολαός έμαθε απ' έξω τη φυσική δίχως να έχει αντικρίσει ποτέ το φυσικό φαινόμενο και τεχνολογική εφαρμογή και αφού αποστήθισε χημικούς τύπους υλισίων που ποτέ του δεν είδε, αφού δεν γινυσσάθηκε σαν νέος άνθρωπος να φτιάξει το σώμα του με αποδείξει χειριστή τους σύγχρονους κλάδους της παραγωγής, αφού τρέκινε όλα αυτά στο πιο μεγάλο του ποσοστό έμεινε ανεργός, ή έγινε γραφειοκράτης, ή έγινε δασκαλος που παράγει δασκάλους, ανέργους και γραφειοκράτες ή έκανε όποιο άλλο επαγγέλμα που φαντάζεται άνθρωπος. Ο πιο τυχερός τέλος βρήκε κάποιο επάγγελο σχετικά με την επιστήμη που εργαζε το χαρτί οπότε και άρχισε να μαθαίνει την επιστήμη του.

Αυτή είναι η κατάσταση στην πόλη και η ανάλογη στην υπαίθρο. Εκεί μπορεί ακόμα να επιβιώσει η μεσοία αγροτιά και να πλουτίζει κι άλλο η πλουσία αγροτιά η αστική τάξη της υπαίθρου και οι γαιοκτημονες, αλλά η ζωή του φτωχού αγρότη και του εργατή της γης είναι απογοηρωτή. Αυτοί πληρώνουν τον πληθωρισμό με τρόπο αντίστοιχο σκληρό με κείνο του εργαζόμενου της πόλης. Ακριβά όλα τα μέσα παραγωγής και σταθερές οι τιμές ασφαλείας. Κρατική βοήθεια και κεφάλαια μόνο για τον πλούσιο αγροτή. Διάλυση του μικροπαραγωγού. Όσο για τον εποχιακό εργατή αυτός δεν έχει στον ήλιο μοίρα, ούτε ασφαλεία, ούτε ωράριο, ούτε ελαστική αμοιβή.

Κι' αυτό μαζί με τ' άλλα βασανια για τους φτωχούς του χωριού. Δηλ. την απομωνώση με την ακριβεία της μεταφοράς, την άβλια επαρχιακή περιθαύση, τον πολιτιστικό μαρasmus.

Ναι αυτή είναι η πραγματική κατάσταση στην ύπαιθρο (και κεί ο συνδικαλισμός Ο) Η συντριπτικά μεγάλη πλειψηφία του ελληνικού πληθυσμού υποφέρει. Αυτοί που λένε περιμενετε μέχρι να έρθω εγώ στα πράγματα χρησιμοποιούν χιλιάδες επιχειρήματα για να περάσουν τη θέση τους ενάντια στην Α.ΜΕΣΗ ΑΝΑΚΟΙΦΙΣΗ.

Το πιο συνήθισμένο είναι ότι έτσι δεν θα είναι ανταγωνιστική η οικονομία ή ότι υπάρχουν ελλείμματα. Αυτό θα ισχύει αν όλοι φτωχάιναν. Όπως στην μια πλευρά συσσωρεύεται ένας τρελός πλούτος που ούτε καν επενδύεται. Μια πολιτεία που προκαλεί απίθανα κέρδη του μεταπρατικού εμπόριου. Γιγαντώσωση των αντιπροσώπων κάθε είδους.

Ανθρώποι της μίζας στις κρατικές προμήθειες μέσα κι' έξω από το κράτος. Πλουτισμός της βιομηχανικής αστικής τάξης. ΟΧΙ η βιομηχανία δεν δυναμώνει με το χαμηλό μεροκάματο αντίθετα δυναμώνει ο παρασιτισμός της Ελληνικής οικονομίας.

Ισα - ισα ΑΚΡΙΒΩΣ ΧΑΡΙ ΣΤΟ ΧΑΜΗΛΟ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΟ οι καπιταλιστές προτιμούν να χρησιμοποιούν χαμηλού επιπέδου τεχνολογίες δηλαδή προτιμούν τη λύση λίγα μηχανήματα και πολλά χέρια. Αυτό είναι ο λόγος που αντι να αυξάνονται μειώνονται οι επενδύσεις σε πάγιο κεφάλαιο.

Αυτό είναι μέσα στη οικονομική θεωρία όλων των αστικών κομμάτων ΠΑΣΟΚ, Ν.Δ., ψευτοΚΚΕ.

Η ΑΝΑΓΚΗ ΤΗΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ - ANTI-IMΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Τα 3 αυτά κόμματα ενώνονται στο ζήτημα του ιμπεριαλισμού. Θέλουν και τα 3 υποταγή στο διεθνή καταμερισμό εργασίας δηλαδή στον Ιμπεριαλιστικό καταμερισμό εργασίας. Αυτό σημαίνει στις αναπτυγμένες ιμπεριαλιστικές χώρες η βαρεία βιομηχανία, η υψηλή τεχνολογία, η μηχανοκατασκευή, η βάση

της πληρωφορικής ενώ στην Ελλάδα.

— Ελευθρία βιομηχανία με έμφαση στις ελαφριές βιομηχανίες που θέλουν πολλά χέρια.

— Βιομηχανία συναρμολόγησης με τεχνολογία απ' έξω

— Τσάκισμα τέλος της μηχανοκατασκευής που είναι η καρδιά της βιομηχανίας (γελειοτήτες για κομπούτερ)

Με αυτή τη γραμμή δεν θα δοίμε ποτέ εθνική ανεξαρτησία, ούτε κοινωνική προκοπή. Θάμωσει πάντα ένα εξάρτημα του ιμπεριαλισμού και θα έχουμε πάντα από το κεφάλι μας πάντα την κυριαρχία μιας διεσθαρμένης ξενοδόλης γραφειοκρατίας, μιας αστικής τάξης αντιπροσώπων και ξενοδόχων και μιας βιομηχανικής αστικής τάξης από υπαλλήλους συναρμολογητές του ιμπεριαλισμού.

Δεν πρέπει τίποτα να περιμενετε από τη σημερινή άρχουσα τάξη της χώρας μας.

Αυτή όταν λέει εθνική ανεξαρτησία εννοεί ελευθρία να διαλέγει τον προεστητή της ιμπεριαλιστή είτε για να λιούσει τα εθνικά θέματα, (συχνά τελεθνικές της άδικες επιδιώξεις) είτε για να πιέζει το λαό στο αίμα.

Τώρα κάθε τμήμα της άρχουσας τάξης προσπαθεί να εκμεταλλευτεί την εργατική τάξη για το δικό του συμφέρον. Την ξεσηκώνει σε επί μέρους σημεία για να την στρέψει ενάντια στους ανταγωνιστές τους. Γι' αυτό κάνουμε μες τούτη τη συγκέντρωση. Για να μην τρέξει η εργατική τάξη πίσω από κανένα κόμμα του ιμπεριαλισμού και της αστικής τάξης.

Για να αποκτήσει την ταξική της ανεξαρτησία απέναντι σ' αυτούς, να βάλει τους δικούς της στόχους, να εφαρμόσει την δικιά της στρατηγική και τη δικιά της ταξική. Να γίνει τάξη για τον εαυτό της. Να αποκτήσει με λίγα λόγια την δικιά της ταξική συνείδηση που σημαίνει να φτιάξει το δικό της πολιτικό κόμμα.

Ετσι θα πάρει μαζί με τους συμμάχους της, όλους εκείνους που γίνονται αντικείμενο εκμετάλλευσης και καταπίεσης, την πολιτική εξουσία. Γι' αυτό θα χρειαστεί μια επανάσταση, μια σοσιαλιστική αντιιμπεριαλιστική επανάσταση. Εκεί θα λάβουν όλα τα ζητήματα που έχουμε βάλει από την αρχή στην ομίλια μας. Εκεί θα λυθεί το ζήτημα του μεροκάματου, της υγείας, της εκπαίδευσης, της βιομηχανίας της αγροτικής οικονομίας.

Μόνο μια τέτοια επανάσταση θα λύσει το πρόβλημα της εθνικής ανεξαρτησίας.

ΜΕΡΙΚΟ Θ' ΑΝΑΡΤΗΘΕΩΝ. ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ; ΟΙ ΕΓΧΡΟΙ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΙΣΧΥΡΟΙ. Η ΡΩΣΙΑ ΕΧΕΙ ΥΠΕΙΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΟ. ΤΟ ΙΔΙΟ ΚΑΙ Η ΚΙΝΑ ΤΟΥ ΤΕΥΧ ΧΑΙΩ ΠΥΝΚ. ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ;

Μερικοί θ' αναρτηθούν. Είναι δυνατόν να γίνει επανάσταση; Οι εγχροί είναι πανίσχυροι. Η Ρωσία έχει υπέιν καπιταλιστικό. Το ίδιο και η Κίνα του Τευχ Χαιώ Πυγκ. Που είναι η δύναμη της εργατικής τάξης;

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΕΝΟΣ ΕΛΑΧΙΣΤΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

Η απάντηση είναι διπλή. Η μια πλευρά είναι, ότι οι εγχροί είναι αδύναμοι, η άλλη είναι ότι και εμείς, ο λαός, η εργατική τάξη της χώρας μας, συγκεκριμένα, δεν είναι ακόμα δυνατοί γι' αυτό το καθήκον.

Τώρα βρίσκονται στη φάση της ανασυγκρότησης των δυνάμεων. Τώρα βρίσκονται στη φάση που σκέφτονται που ερευνούν, που προσπαθούν να βγάλουν την εμπειρία, από πολλά χρόνια κομμουνιστικού και εργατικού κινήματος.

Προσπαθούν να εξηγήσουν, αυτά τα «περίεργα» πράγματα που συμβαίνουν στον κόσμο. Να διακρίνουν το κόκκινο από το μαύρο. Να διακρίνουν τον εχθρό από το φίλο, να ανακαλύψουν την σωστή τακτική και στρατηγική. Δεν μπορούν άλλες θεωρίες, να οδηγήσουν τους λαούς σε νίκες. Ούτε ο καθολικισμός ούτε ο ισλαμισμός, ούτε η αστική δημοκρατία της εποχής της γαλιτικής επανάστασης. Μόνο η εργατική τάξη μπορεί με τη θεωρία της το μαρξισμό.

Μόνο ο μαρξισμός, έτσι όπως έχει δυναμώσει και βαθύνει από τον Λένιν και τον Μάο Τσε Τουνγκ, μπορεί να δώσει λύση, νίκες, και διεξόδους.

Αλλά αυτά θέλουμε καιρό. Θέλει πολύ δουλειά. Να διαφωτιστούν από τους κομμουνιστές, όλοι οι τίμιοι άνθρωποι, που ζήτησαν την επαναστατική αλλαγή σ' αυτή τη χώρα. Θα χρειαστεί ακόμα, και ένα πρόγραμμα με ελάχιστες διεκδικήσεις.

Δεν είναι μόνο να μιλάς για επανάσταση. Πρέπει να βλέπεις συγκεκριμένα, τώρα τι πρέπει να κάνεις, τώρα που είναι έτσι οι συσχετισμοί.

Να μην αφήσεις έναν λαό άοπλο, να τον βάλουν μέσα στην τανάτλη, οι δύο

ΕΥΧΕΝΕΙΑ ΣΤΗ Σ.Σ.Α. 6

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΠΕΙΝΑΣ: ΤΟ ΚΑΛΥΠΤΕΡΟ ΟΠΛΟ ΤΟΥ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ

Στο βάθος, την αστική τάξη της χώρας μας λίγα την νοιάζει αν ο Παπανδρέου είναι με τους Αμερικάνους, τους Ρώσους, τους Εθιολογούς, ή με όσα από τον πιο μακρινό πλανήτη του σύμπαντος. Εκείνο που κινείται είναι το ποικύχι της.

Οι ασπί της χώρας μας, μεγάλοι, μεσοίοι και μικροί ιδιαιτικοί ή γραφειοκράτες, πάνω απ' όλα κιντάνε να κινήσουν τον εργατή και τον φτωχό υπαλληλό. Να τάν ζέουν μίσους για να μεγαλώσουν τα κέρδη τους.

Αυτό τους το εξασφαλίζει ο Παπανδρέου.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥ ΛΑΟΥ

Υπάρχουν σήμερα αφεντικά που δίνουν μεροκάματα 1000 δρχ. και δίχως έλπιμο. Υπάρχει μια άνει προηγούμενη ασθένεια. Απέρρωτη υποκροσική δουλειά εξοντωτικές διλοβορδιές. Ανταρχισμός από την κρατική και ιδιαιτική εργοδοσία. Ιδιαιτερα τα μικροαφεντικά, που υποστηρίζουν μερικοί ψευτοαριστεροί στο όνομα της αντιιμπεριαλιστικής τους ενότητας, κάνουν τους εργατές τους να βγαίνουν. Είναι αλήθεια ότι αυτά καταπιέζονται με τη σειρά τους από το μεγάλο κρατικοχρηματιστικό και το μεγάλο ιδιαιτικό κεφάλαιο. Αλλά οι κομμουνιστές ποτέ δεν υποστηρίχουν τον βαναυσό ζυγό τους πάνω στους εργατές. Αν θέλουν συμμαχία με τους εργατές.

ΟΙ ΔΥΟ ΠΛΕΥΡΕΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ ΜΑΡΑΓΚΑΚΗ

Τις τελευταίες δεκαετίες υπήρξαν αρκετοί αντιρρησίες ειδικά για θρησκευτικούς λόγους. Όλοι αυτοί κατά καιρούς καταδικάστηκαν από τα στρατοδικεία σε πολύχρονες φυλακισεις που έφταναν μέχρι τα υσόβια και την φυσική εξόντωση ενώ έγιναν και δύο εκτελέσεις.

Μόλις το 1977 με νόμο περιορίζεται ο χρόνος φυλάκισης στα 4 χρόνια. Αλλά και αυτοί ο νόμος δεν υπήρξε γεννημα όμηρης δημοκρατικής ευαισθήσιας, αλλά αποτέλεσμα πιέσεων του Συμβουλίου της Ειρήνης, που απείκωσε με διαγραφή την Ελλάδα, σαν χώρα που παραβίαζε τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Ο στρατός υπήρξε άντρο το πιο μαύρο σβινισμοί και φασισμοί τον οποίο έχει επιβάλλει όχι μόνο μέσα στις γραμμές του, αλλά πολλές φορές ανοιχτά στη κοινωνία. Χιλιάδες αριστεροί, δημοκράτες, παιδιά του λαού υπέφεραν στο Μακρονήσι, το Κυλάκι, στα τμήματα ανεπιθύμητων.

Η φυλάκη, το καφόνι, ο αυταρχισμός και η αυθαίρεσία βρίσκονται πάντα στην ημερήσια διάταξη με στόχο την υποταγή του νεολαίου.

Όχι όμως μόνο του νέου. Οι ξεφολόγγες είναι αυτές που τελικά επιβάλλουν την τάξη πραγμάτων σ' όλη την κοινωνία. Εκεί στηριχτηκε ο πιο βρώμικος επεκτατισμός, ο μεγαλοιδεατισμός του κάθε στρατοκράτη και επιθετιστή.

Η θητεία είναι φορτίο αβασταχτο για την προοδευτική νεολαία. Πολλοί οδηγούνται στην προσωπική συντριβή που φτάνει μέχρι και την αυτοκτονία.

Μ' αφορμή και επικεντρο πολλές φορές τις αυτοκτονίες των στρατιωτών αναπήχθηκε στο πρόσφατο παρελθόν ένα αρκετά μζικό και αγωνιστικό, κίνημα που έδειξε σοβαρές προοπτικές.

Όμως η άρνηση για την ανάπτυξη ενός πλατιού δημοκρατικού διεκδικητικού κινήματος μέσα κι έξω από το στρατό, η αδιαφορία για τα καθημερινά προβλήματα των φαντάρων, το χιπήμα της μεταπικής πάλης στο όνομα της υποτιθέμενης maximum ιδεολογικής καθαρότητας και συσπειρώσης οδηγήσε στην υπονόμευση αυτού του κινήματος, από τον ανοιχτό ή καλιμένο τροσκισμό.

Η απεργία πείνας του Μαραγκάκη, υπήρξε ένα νέο φαινόμενο, στο κίνημα που έχει σαν σημείο αναφοράς το στρατό, και άνοιξε ένα ρήγμα.

Βρισκοτάν στην Μπλόνια της Ιταλίας ο Ανδρέας Παπανδρέου για να αναγορευθεί σε επιτιμο διδάκτορα του Πανεπιστημίου της πόλης.

Όμως λίγες στιγμές πριν την ομίλια του δημοτικός συμβούλος δημιούργησε θέμα με αφορμή την πολιήμερη απεργία πείνας του Μιγάλη Μαραγκάκη.

Ο Παπανδρέου με την επιστροφή του έστειλε τον αναπληρωτή υπουργό άμυνας Στάθη Γιώτα στο στρατιωτικό νοσοκομείο όπου νοσηλεύονταν ο Μαραγκάκης και ο οποίος ύστερα από υποσχέσεις διέ-

κωσε την απεργία πείνας.

Η πάλη αυτή του Μαραγκάκη είναι θετική στο βαθμό που διευρύνονται τα δημοκρατικά δικαιώματα και που απέρνει την αποσύνθεση σ' αυτό το στρατό που πάνω του η αστική τάξη στηρίζει την σιγνή εξουσία της, αλλά και τα μεγαλομανή επικινδύνα επιθετικά σχέδια της. Αυτό είναι κάτι που πολύ ανησιχει τους σβινιστές μας.

Ο Γιώργος Παπανδρέου περιέγραψε το πλαίσιο των μέτρων που θα επεξεργαστούν σ' ανώτερα στρατιωτικά κλιμάκια δηλώνοντας ότι «πρέπει να αντιμετωπιστεί το θέμα που θέτει με τον αγώνα του ο Μαραγκάκης, με ευρύτερο πνεύμα αλλά και χωρίς να θέτεται η αμυντική ικανότητα της χώρας μας και χωρίς να δημιουργούνται διαδικασίες εύκολης επίκλησης αντιρρησιών συνείδησης».

Από την άλλη μεριά ο Μαραγκάκης προωθεί τον αστικό πασιτισμό που ουσιαστικά ζητάει την αυτοδιάλυση των στρατών, το σταμάτημα των πολέμων χωρίς να εξετάζει τον δικαίο ή άδικο χαρακτήρα τους.

Τελικά ενώ κανείς δεν μπορεί να σταματήσει επειδή έτσι θέλει τους πολέμους, ενώ κανείς δεν μπορεί να εμποδίσει την αστική τάξη από το να έχει το στρατό της, ενώ κανείς δεν μπορεί ειρηνικά να την αποπλίσει, αυτές οι απόψεις καταλήγουν στο να παραμένει αποπλισμένο το προλεταριάτο.

Από αυτή την άποψη οι κομμουνιστές βλέποντας τα πράγματα έτσι όπως είναι διαφωνούν ιδεολογικά ριζικά με τον πασιτισμό.

Στο ζήτημα της θητείας, διεκδικούν το δημοκρατικό δικαίωμα του καθένα να πηγαίνει ή όχι στο στρατό χωρίς μέτρα σε βάρος του. Ταυτόχρονα καλούν το προλεταριάτο να μάθει να χειρίζεται τα όπλα, Προπαγανδίζουν τα λόγια του Λένιν: «Τώρα η στρατιωτικοποίηση δίνονται σε όλη την κοινωνική ζωή. Ο Ιμπεριαλισμός είναι η άρρια πάλη των μεγάλων δυνάμεων για το μοίρασμα και το ζαναμοίρασμα του κόσμου, γιατί δεν μπορεί παρά να οδηγήσει αναπόφευκτα στη παραπέρα στρατιωτικοποίηση όλων των χωρών, και των ουδετέρων και των μικρών. Τι θα κάνουν ενάντια σ' αυτό οι προλεταριοί; Θα καταριούνται απλάς κάθε πόλεμο και καθέτι το στρατιωτικό, θα ζητούν μονάχα αποπλισμό. Ποτέ οι γυναίκες μιας καταπιεσμένης τάξης που είναι πραγματικά επαναστατική,

Στις αρχές του Φλεβάρη του 1983 η Ολομέλεια του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου με μεγάλη πλειψηφία αναγνώρισε το δικαίωμα της άρνησης της ενοπλής στρατιωτικής θητείας.

Οι Έλληνες Ευρωβουλευτές, τόσο της Ν.Δ. όσο και του ΠΑΣΟΚ αλλά και του ψευτοΚΚΕ ουσιαστικά αρνήθηκαν να ψηφίσουν θετικά και κάνοντας αποχή από την ψηφοφορία.

Η άρνηση για την αναγνώριση των αντιρρησιών συνείδησης υπήρξε πραγματικά πεισματική.

Οι κομμουνιστές πρέπει να παλέψουν τόσο για την ανάπτυξη ενός μζικού διεκδικητικού κινήματος στο στρατό, όσο και για την οικοδόμηση κομμουνιστικών πυρήνων σε κάθε μονάδα.

ΑΝΤΙΡΡΗΣΙΕΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ ΚΑΙ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΣ

Μεγαλύτερος εχθρός του επαναστατικού κινήματος στο στρατό από τα μέσα έχει ήδη αναδειχθεί το ψευτοΚΚΕ. Η γραμμή του στον στρατό προωθεί τον λεγόμενο «εκδημοκρατισμό» και το «σπάσιμο των στεγανών». Μ' αυτό εννοεί τη διείρυνση όχι των δικαιωμάτων και των κατακτήσεων πρώτα απ' όλα των απλών στρατιωτών, αλλά τον προσεταιρισμό τμημάτων των αξιωματικών.

Έχει ήδη πλούσια εμπειρία από την προώθηση μιας σειράς φιλορώσικων στρατιωτικών πραξικοπημάτων, που ονομάστηκαν επαναστάσεις, όπως στο Αφγανιστά, στη Λιβύη, στην Αιθιοπία.

Τώρα πιο υπάρχουν και «προοδευτικές» επεμβάσεις «ενώ στο παρελθόν, οι στρατιωτικές επεμβάσεις γενικά οδηγούσαν στο πέραςμα της εξουσίας από τη μια ομάδα της ολιγαρχίας σε μια άλλη και καταθωνόντουσαν ανοιχτά ενάντια στο λαό, σήμερα κάτω από συγκεκριμένες προποθήσεις, είναι δυνατόν να εξηπηρετούν τους σκοπούς της πάλης ενάντια στα αντιδραστικά καθίστατα» (Γεβγκενι Ντολκοπόφ. Ο στρατός και ο επαναστατικός μετασχηματισμός της κοινωνίας).

Ο σοσιαλιμπεριαλισμός είναι ενάντιος στην αναγνώριση των αντιρρησιών συνείδησης. Βρισκείται σε επίθεση και δεν μπορεί να δικαιολογήσει καμιά ταλάντευση.

Ενώ στην ΕΣΣΔ των Λένιν και Στάλιν τα δικαιώματα των αντιρρησιών ήταν αναγνωρισμένα ήδη από το 1919, σήμερα όσοι συλλαμβάνονται σε αντιιμπεριαλιστικές εκδηλώσεις παραπέμπονται σε δική με την κατηγορία του «Χούλιγκανισμού».

Σε άλλες χώρες του σοσιαλφασισμού όπως στη Τσεχοσλοβακία, τη Βουλγαρία υποχρεώνονται να δουλεύουν για μεγάλα χρονικά διαστήματα με καταναγκαστική εξουσία σε βαρείες δουλείες (π.χ. στα ορυχεία).

«Η γενική όχι μονάχα στα χαρτιά, αλλά και στην πραγματικότητα, στρατιωτική θητεία είναι αναμφίβολα δημοκρατική μεταρρύθμιση» (Λένιν. Η επιστράτευση των 183 φοιτητών).

Και ο Ένγκελς, στο «ο ρόλος της βίας στην ιστορία». «Ο ανταγωνισμός ανάμεσα στα ξεχωριστά κράτη τα αναγκάζει από τη μια να διαθέτουν κάθε χρόνο όλο και περισσότερα χρηματα για το στρατό, τα πυροβόλα κ.λπ., δηλαδή να επιτύχουν όλο και περισσότερο την οικονομική της κατάρρευση απ' την άλλη πάλι να καταπιάνονται όλο και πιο σοβαρά με τη γενική υποχρεωτική θητεία, έτσι που τελικά να εξοικειώνουν ολόκληρο το λαό στο χειρισμό των όπλων, να τα κάνουν δηλαδή ικανό να επιβάλλει στη δεδομένη στιγμή τη δική του θέληση».

Βεβαία με κανένα τρόπο δεν μπορεί να θεωρηθεί αναγκαίος ο σημερινός χρόνος θητείας. Ο πρώην αρχηγός του ΓΕΝ Νίκος Παππάς σε πρόσφατη συνέντευξη του αποκάλυψε πόσο μικρός μπορεί να είναι αυτός ο χρόνος. «Μπορεί να γίνεται μια πάρα πολύ καλή εκπαίδευση σε οποιαδήποτε ειδικότητα για τρεις μήνες περίπου...».

«Γρήγορα θα γίνει μεγάλο. Θα σου δώσουν όπλο. Πάρτο και μάθε καλά την πολεμική τέχνη. Αυτή η μάθηση είναι απαραίτητη στους προλεταριους όχι για να πυροβολούν ενάντια στα αδελφια σου, τους εργατές των άλλων χωρών... για να να παλέψουν ενάντια στην αστική τάξη της δικιάς τους χώρας, για να βάλουν τέρμα στην εκμετάλλευση, την αβλιότητα και τους πολέμους, όχι με εσωτερικές ενόχες, αλλά νικώντας την αστική τάξη και αποπλίζοντας την (Λένιν. Για το σύνθημα του αποπλιτισμού).

Η ακραία έκφραση της γραμμής των αντιρρησιών συνείδησης καταλήγει στην αμφισβήτηση της γενικής θητείας. Αυτό γιατί κανείς δεν μπορεί να εμποδίσει την αστική τάξη από το να έχει το στρατό της.

Ετσι το ερώτημα μπαίνει ωμά. Γενική θητεία ή επαγγέλματικός στρατός;

Επαγγέλματικός στρατός σημαίνει λαός, μόνιμα αποπλισμένος και παράλληλα ύπαρξη μιας μικρής ομάδας πραιτοριανών, έτοιμων να χρησιμοποιήσουν βία ενάντια στον λαό.

Ο Λένιν έγραφε: «Η γενική όχι μονάχα στα χαρτιά, αλλά και στην πραγματικότητα, στρατιωτική θητεία είναι αναμφίβολα δημοκρατική μεταρρύθμιση» (Λένιν. Η επιστράτευση των 183 φοιτητών).

Και ο Ένγκελς, στο «ο ρόλος της βίας στην ιστορία». «Ο ανταγωνισμός ανάμεσα στα ξεχωριστά κράτη τα αναγκάζει από τη μια να διαθέτουν κάθε χρόνο όλο και περισσότερα χρηματα για το στρατό, τα πυροβόλα κ.λπ., δηλαδή να επιτύχουν όλο και περισσότερο την οικονομική της κατάρρευση απ' την άλλη πάλι να καταπιάνονται όλο και πιο σοβαρά με τη γενική υποχρεωτική θητεία, έτσι που τελικά να εξοικειώνουν ολόκληρο το λαό στο χειρισμό των όπλων, να τα κάνουν δηλαδή ικανό να επιβάλλει στη δεδομένη στιγμή τη δική του θέληση».

Βεβαία με κανένα τρόπο δεν μπορεί να θεωρηθεί αναγκαίος ο σημερινός χρόνος θητείας. Ο πρώην αρχηγός του ΓΕΝ Νίκος Παππάς σε πρόσφατη συνέντευξη του αποκάλυψε πόσο μικρός μπορεί να είναι αυτός ο χρόνος. «Μπορεί να γίνεται μια πάρα πολύ καλή εκπαίδευση σε οποιαδήποτε ειδικότητα για τρεις μήνες περίπου...».

«Γρήγορα θα γίνει μεγάλο. Θα σου δώσουν όπλο. Πάρτο και μάθε καλά την πολεμική τέχνη. Αυτή η μάθηση είναι απαραίτητη στους προλεταριους όχι για να πυροβολούν ενάντια στα αδελφια σου, τους εργατές των άλλων χωρών... για να να παλέψουν ενάντια στην αστική τάξη της δικιάς τους χώρας, για να βάλουν τέρμα στην εκμετάλλευση, την αβλιότητα και τους πολέμους, όχι με εσωτερικές ενόχες, αλλά νικώντας την αστική τάξη και αποπλίζοντας την (Λένιν. Για το σύνθημα του αποπλιτισμού).

Η ακραία έκφραση της γραμμής των αντιρρησιών συνείδησης καταλήγει στην αμφισβήτηση της γενικής θητείας. Αυτό γιατί κανείς δεν μπορεί να εμποδίσει την αστική τάξη από το να έχει το στρατό της.

Ετσι το ερώτημα μπαίνει ωμά. Γενική θητεία ή επαγγέλματικός στρατός;

Επαγγέλματικός στρατός σημαίνει λαός, μόνιμα αποπλισμένος και παράλληλα ύπαρξη μιας μικρής ομάδας πραιτοριανών, έτοιμων να χρησιμοποιήσουν βία ενάντια στον λαό.

Ο Λένιν έγραφε: «Η γενική όχι μονάχα στα χαρτιά, αλλά και στην πραγματικότητα, στρατιωτική θητεία είναι αναμφίβολα δημοκρατική μεταρρύθμιση» (Λένιν. Η επιστράτευση των 183 φοιτητών).

Και ο Ένγκελς, στο «ο ρόλος της βίας στην ιστορία». «Ο ανταγωνισμός ανάμεσα στα ξεχωριστά κράτη τα αναγκάζει από τη μια να διαθέτουν κάθε χρόνο όλο και περισσότερα χρηματα για το στρατό, τα πυροβόλα κ.λπ., δηλαδή να επιτύχουν όλο και περισσότερο την οικονομική της κατάρρευση απ' την άλλη πάλι να καταπιάνονται όλο και πιο σοβαρά με τη γενική υποχρεωτική θητεία, έτσι που τελικά να εξοικειώνουν ολόκληρο το λαό στο χειρισμό των όπλων, να τα κάνουν δηλαδή ικανό να επιβάλλει στη δεδομένη στιγμή τη δική του θέληση».

Βεβαία με καν

ΝΕΦΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 1
νται σήμερα.

Με τη διανοίξη της διώρυγας της Κορινθίου, ο Πειραιάς αναδείχθηκε στη συνέχεια σε πρώτο λιμάνι της χώρας. Οι ανύπαρκτες, κακές οδικές μεταφορές και δρόμοι σε συνδιασμό με την αναπτυσσόμενη εμπορική ναυτιλία, έκαναν την θαλάσσια μεταφορά εμπορευμάτων, προϊόντων και αγαθών την πιο συμφέρουσα λύση. Η αστική τάξη έστρεψε τα εργοστάσια και τις παραγωγικές της μονάδες κοντά στο λιμάνι του Πειραιά, αναδεικνύοντας την Αθήνα και τον Πειραιά σε κέντρο Βιομηχανικής - Βιοτεχνικής συσσώρευσης.

Μετά την μικρασιατική καταστροφή και τις χιλιάδες κωμοκτοφώνων, ένα μεγάλο μέρος τους συγκεντρώθηκε σε Αθήνα-Πειραιά για εξεύρεση εργασίας. Η αστική τάξη τους αντιμετώπισε σαν φτηνό εργατικό δυναμικό και παράλληλα με την εκμετάλλευσή τους, επεξέτεινε και τη βιομηχανική της υποδομή.

Μετά την ήττα του Β' επαναστατικού αγώνα 1946-1949, χιλιάδες κάτοικοι της υπαίθρου κάτω απ' τις εκεί συνθήκες τις φτωχικές και της τρομοκρατίας κατέφυγαν στην Αθήνα - Πειραιά για να ζήσουν, να βρουν δουλειά και να ξεφύγουν απ' τον στενά ελεγχόμενο χώρο του χωριού και της επαρχιακής κωμόπολης.

Η μετέπειτα οικονομική «βοήθεια» - εξάρτηση των αμερικάνων που δόθηκε στο αστικό κράτος προς όφελος της αστικής τάξης κατά ένα μεγάλο μέρος της, εκτός απ' τις κομμένες και τις μίζες, διοχετεύθηκε για την επέκταση των ήδη εγκατεστημένων δραστηριοτήτων της βιομηχανίας σε Αθήνα και Πειραιά. Επίσης κάθε νέα βιομηχανική - βιοτεχνική μονάδα φτιάχτηκε κύρια σε Αθήνα - Πειραιά λόγω συσσώρευσης εργατικού δυναμικού και λόγω στενής συνάφειας με το εμπορο-οικονομικό και κρατικό-πολιτικό κέντρο της μίζας, του ρουσφετιού και του μεγάλου.

Στο μεταξύ τα παλιά χωράφια χτισήκαν, η πόλη απλώθηκε και μάλιστα χωρίς κανένα προηγούμενο σχέδιο και φροντίδα απ' το κράτος και την αστική τάξη. Αυτή η άναρχη και άτακτη οικοδόμηση γέννησε την τσιμεντοποίηση της Αθήνας - Πειραιά και των γύρω Δήμων.

Η αστική τάξη βλέποντας αυτό το χάλι και έχοντας αποθησαυρίσει γερά τοσό απ' την εκμετάλλευσή των βιομηχανιών, όσο και της οικοδόμησης έφυγε από την Αθήνα και τον Πειραιά και εγκαταστάθηκε στα Βόρεια προάστια με τον αέρα, το πράσινο, τις αιλές, τους κήπους, το καθαρό της οξυγόνο και τις ανέσεις της.

Ο μόνος που δεν ευθυνόταν γι' αυτήν την βιομηχανική και πολεοδομική ανάπτυξη, ο λαός και η εργατική τάξη, κάθισαν να ψήνονται και να πεθαίνουν μέσα στο κολαστήριο του μετάν, της κλεισούρας, του νέφους, της ασφυξίας, της αρρώστιας και του θανάτου.

Η αστική τάξη ευθύνεται γι' αυτό το χάλι και αυτή η ίδια κάτω απ' την πίεση του λαού πρέπει να αναλάβει τις ευθύνες της.

Ο Α. Παπανδρέου αναρριχήθηκε στην πολιτική εξουσία, πατώντας πάνω στις πλάτες του λαού και υποσχόμενος μαζί με όλα τα άλλα την «αποκέντρωση» και τον «εξανθρωπισμό της πόλης». Δηλαδή την απομάκρυνση των βιομηχανιών, το μοίρασμά τους στην επαρχία «για μια συνολική και ισόρροπη ανάπτυξη», έτσι ώστε να γεφυρωθεί η διαφορά «πόλης - χωριού».

Από τότε όμως που έβαλε κρατικό χέρι στη βιομηχανία είτε απευθείας, είτε μέσω κρατικών τραπεζών και το ιδιωτικό κεφάλαιο λούφαζε κάτω απ' τις προσταγές και τις κατευθυντήριες γραμμές του κρατικο-χρηματιστικού κεφαλαίου, ξέχασε τις εξαγγελίες του και έριξε, τις ευθύνες στις καιρικές συνθήκες στα επιβατικά Ι.Χ., προσπαθώντας να εξαπατήσει και να παραπλανήσει το λαό.

Ο Α. Παπανδρέου σαν πολιτικός εκπρόσωπος της αστικής τάξης, σαν προθυπουργός, δεν πήρε κανέ-

να μέτρο για να αντιμετωπίσει το κακό στη ρίζα του. Στην ουσία όποτε αρχίζουν οι θάνατοι, δίνει «ασπιρίνες» - «έκτακτα μέτρα» για την αντιμετώπιση του «πυρετού - νέφους», που για να αντιμετωπιστεί ριζικά χρειάζεται «αντιβίωση». - ΑΜΕΣΗ ΑΠΟΜΑΚΡΥΝΣΗ ΤΩΝ ΡΥΠΟΓΟΝΩΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΩΝ ΚΑΙ ΒΙΟΤΕΧΝΙΩΝ.

Γι' αυτό ο Α. Παπανδρέου είναι συνυπεύθυνος μαζί με την τάξη των Σήμερα μάλιστα είναι ο κύριος υπεύθυνος, όχι μόνο λόγω πολιτικής θέσης, αλλά και λόγω αποπροσανατολισμού και εξαπάτησης του λαού.

Η ΠΑΛΙΑ ΔΕΞΙΑ

Η Ν.Δ. αναδεικνύεται στον τιμητή των πάντων. Ξεχνά ότι κι αυτή έχει μεγάλο μερίδιο για τον σχηματισμό του νέφους, που στη δική της πολιτική περίοδο μάλιστα εμφανίστηκε απειλητικά.

Αυτή σήμερα δημοκοπώντας σε μια γενική αντικυβερνητική προεκλογική γραμμή παίζει το πολιτικό της παιχνίδι, προβάλλοντας μια σειρά αιτημάτων, που θα «σώσουν την κατάσταση». Αυτά είναι: Το «μέτρο», οι περιφερειακοί δρόμοι, η ηλεκτροκίνηση και αντικατάσταση των παλιών λεωφορίων κ.λπ. καθώς και το φτηνό επιβατικό Ι.Χ. μοντέρνας τεχνολογίας, που ρυπαίνει λιγότερο.

Ούτε κουβέντα φυσικά δεν κάνει η Ν.Δ. για τη βιομηχανία και τη βιοτεχνία, που ρυπαίνουν. Και αυτό το κάνει επειδή η αστική και ανώτερη μικροαστική τάξη είναι το σπίτι της και το αφεντικό της. Σ' αυτό το σημείο είναι σύμφωνη με τον Α. Παπανδρέου, γι' αυτό και δεν τον κοντράρει. «Σκύλος δεν βγάζει μπάι σκύλου»...

ΤΟ ΨΕΥΤΟ-ΚΚΕ

Σ' αυτό το κόμμα παρατηρείται η μεγάλη στρόφι. Ενώ μέχρι το 1985 περίπου μιλούσε με προσοχή και συγκρατημένα για απομάκρυνση ορισμένων βιομηχανιών από τότε μέχρι και τις μέρες μας άλλαξε πορεία πλειστής, κραδαινώντας κάπου - κάπου ένα αραχνούφαντο κατακουρελισμένο πέπλο «για τα μάτια του κόσμου».

Στις 5.5.88 σε δημόσια εκδήλωση της Κ.Ο. Αθήνας του ψευτο-ΚΚΕ δόθηκε στην δημοσιότητα το «πακέτο θέσεων του ψευτο-ΚΚΕ μέρος της συνολικής πρότασης για την οικονομική, κοινωνική και πολιτιστική ανάπτυξη της ευρύτερης περιοχής της πρωτεύουσας με μέτρα συγκεκριμένων προτάσεων για την επίλυση αυτών των προβλημάτων» (Πρώτη 6.5.88, σελ. 8).

Στην παρουσίαση αυτή προλόγισε ο Α. Παπαρήγα μέλος Π. Γ. του ψευτο-ΚΚΕ, και γραμματέας της Κ.Ο. Αθήνας.

Παραθέτουμε αποσπάσματα, που πάρθηκαν απ' την προαναφερόμενη εφημερίδα: «Η γραμματέας της Κ.Ο.Α αναφέρθηκε σε τις απόψεις όσων εκφράζουν επιφύλαξη μέχρι και αντιρρήσεις για το αν υπάρχουν πραγματικές λύσεις στη σημερινή Αθήνα, καθώς και αυτών που προβάλλουν τη λύση της μείωσης των παραγωγικών δραστηριοτήτων στην Αττική».

Όστε το ψευτο-ΚΚΕ έχει αντιρρήσεις για τη μείωση των παραγωγικών δραστηριοτήτων στην Αττική (διάβασε: Αθήνα). Τότε πως θα φύγει το νέφος; Ένα το κρατούμενο λοιπόν.

Πάμε παρακάτω: «Στηρίζω, αλλά και εκσυγχρονισμό της υπάρχουσας παραγωγικής βάσης της περιοχής. Δημιουργία επιχειρήσεων σε νέους κλάδους καιρικής σημασίας για την οικονομία και την κοινωνία.»

Εδώ τα λόγια περιττεύουν. Κανείς δεν αρνήθηκε την βιομηχανική ανάπτυξη. Το ψευτο-ΚΚΕ όμως υπερτονίζει και επιμένει για την «στηρίζω» τον «εκσυγχρονισμό» (δηλαδή την μονιμότητα) και την «δημιουργία» (δηλαδή την επέκταση και το κτίσιμο νέων) «επιχειρή-

σεων» (δηλαδή: Βιομηχανιών και εργοστασίων) στην «περιοχή» (δηλαδή στην Αθήνα - Πειραιά και γύρω Δήμους). Δύο τα κρατούμενα.

Και πάμε παρακάτω:

«Ο κύριος μοχλός για την πραγματοποίηση των στόχων θα είναι ο διευρυμένος εκδημοκρατισμένος δημόσιος τομέας της οικονομίας σε συνεργασία με μαζικές οργανώσεις και της Αυτοδιοίκησης.»

Κανείς δεν μπορεί να κρυφτεί πίσω από το δάκτυλο.

Όπως είναι σήμερα η κατάσταση κομιά μικρή κοινότητα της Αττικής δεν μπορεί να αναλάβει τις ευθύνες μιας «συνεργασίας» βιομηχανικής ανάπτυξης στην Αττική, όπως επικαλείται το ψευτο-ΚΚΕ. Αυτήν την ευθύνη μπορούν να την αναλάβουν μαζικοί Δήμοι με σχετικά μεγαλύτερη οικονομική-πολιτική δύναμη. Αυτοί όμως είναι οι Δήμοι Αθήνας, Πειραιά και τριγύρω με τις χιλιάδες δημότες. Σ' αυτούς τους Δήμους το ψευτο-ΚΚΕ είτε τους ελέγχει, είτε κατέχει σημαντικά πόστα. Αυτοί λοιπόν μαζί με τις «μαζικές οργανώσεις» - καπέλλα του ψευτο-ΚΚΕ ζητούν μερίδιο κρατικής ευθύνης για βιομηχανική ανάπτυξη. Δηλαδή, το ψευτο-ΚΚΕ ζητά μέρος του επίσημου κρατικού μηχανισμού του αστικού κράτους, ζητά συνδιοίκηση με το ΠΑΣΟΚ, ζητά πολιτικο-βιομηχανικό έλεγχο για το «δημόσιο τομέα της οικονομίας». Επιδιώκει δηλαδή και σε τελευταία ανάλυση ρόλο κρατικού αφεντικού, ρόλο διαχειριστή του κρατικού - χρηματιστικού κεφαλαίου. Τρία τα κρατούμενα.

Με βάση αυτά τα κρατούμενα, πως μπορεί το ψευτο-ΚΚΕ να διαμαρτύρεται για το νέφος, για τις βιομηχανίες, που πνίγουν την πόλη και ακόμη περισσότερο να μιλάει εξ' ονόματος της εργατικής τάξης αφού θέλει να γίνει συμμετέχων στο κρατικό μεγάλο αφεντικό.

Στην Αθήνα σήμερα υπάρχουν: Το νέφος και η υγεία. Οι ρυπογόνες βιομηχανίες και ο λαός. Τα αφεντικά και η εργατική τάξη.

Το ψευτο-ΚΚΕ ισχυρίζεται πως είναι και με τις δύο πλευρές. Αυτό όμως δεν γίνεται. Κατά βάθος είναι με μια από τις δύο. Και επειδή ο εργαζόμενος λαός δεν τρέφει καμιά συμπάθεια για τα αφεντικά, τις ρυπογόνες βιομηχανίες και το νέφος, που σκοτώνει τον ίδιο και τα παιδιά του, γίνεται φανερό ότι το ψευτο-ΚΚΕ είναι και με τους δύο εκ του πονηρού, μιας και κατά βάθος είναι με την κρατική γραμοκρατική αστική τάξη και το κρατικό χρηματιστικό κεφάλαιο, που τους γλύφει και τους κάνει όλα τα χατήρια. Γι' αυτό λοιπόν το κόμμα αυτό όχι μόνο δεν μιλάει για απομάκρυνση αλλά υπερτονίζει και προτείνει τις ρυπογόνες βιομηχανίες και βιοτεχνίες.

Αυτό μοιάζει με σκηνές από το «Τσερνόμπιλ» στην Ελλάδα, όπου ο λαός προφύλασσε τον εαυτό και τα παιδιά του από επικίνδυνες τροφές π.χ. λαχανικά, γάλα, τυροκομικά, και πολλά στελέχη του ψευτο-ΚΚΕ συνιοτούσαν στα μέλη του κόμματός του να τρώνε δημόσια αυτοί και τα παιδιά τους μεγάλες ποσότητες απ' τις επικίνδυνες τροφές. Κακόμοιροι άνθρωποι... Κακόμοιρα παιδάκια...

Από την άλλη όμως το κόμμα αυτό οπότε του τύχει «οικολογική» ευκαιρία σπεύδει ταχέως για ψάρεμα εκλογικής πελατείας και δημιουργία ψευδών εντυπώσεων φιλολαϊκότητας. Όπως π.χ. που ξεσηκώνονται οι κάτοικοι του Σαπολίων για να μην ανεγερθεί ακόμα μια καινούργια βιομηχανία στην περιοχή τους και ο βουλευτής του ψευτο-ΚΚΕ Μαυροδόγλου δηλώνει «παρών» (εξ' αποστάσεως όμως) στην λαϊκή κατακραυγή. Αυτό είναι το

αραχνούφαντο κατακουρελισμένο πέπλο «για τα μάτια του κόσμου».

Όσο για το νέφος. Το ψευτο-ΚΚΕ προτείνει περίπου τα ίδια που προτείνει το ΠΑΣΟΚ και η Ν.Δ. δηλαδή: πράσινο, δρόμους περιφερειακούς, μετρό κ.λπ. που είναι σωστά μεν μόνο σαν δευτερεύοντα μέτρα, που θα πλαισιώνουν την αναγκαία για τον λαό και για μας απομάκρυνση των ρυπογόνων βιομηχανιών - βιοτεχνιών.

Στρατηγικά το ψευτο-ΚΚΕ βλέπει την μείωση του νέφους με την προμήθεια του λιγότερου ρυπογόνου φυσικού αερίου από τη Ρωσία, πράγμα που θα οδηγήσει στην ενεργειακή - οικονομική - πολιτική εξάρτηση της χώρας απ' τον σοσιαλιμπεριαλισμό και στο άγριο χαρτόσωμα του λαού. Αυτό είναι σε τελευταία ανάλυση το κόμμα αυτό. Κόμμα του σοσιαλιμπεριαλισμού γλύφτης της αστικής τάξης και μεγάλος εχθρός του λαού μας.

ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Όσο η Ν.Δ. θα διαμαρτύρεται για το νέφος, θα κάνει γενική αντικυβερνητική πολιτική.

Όσο το ψευτο - ΚΚΕ ο φιλο-ρωσικός και φιλο-κυβερνητικός τύπος θα κάνουν διαμαρτυρίες για το νέφος θα χτυπούν ευθέως τον Κουλούμη (υπουργό ΥΠΕΧΩΔΕ) και τον Φλωρο (υπουργό ΥΠΚΑ), γιατί ανήκουν σ' αυτήν την μεριά του ΠΑΣΟΚ, που δεν θέλει την συγκυβέρνηση με το ψευτο-ΚΚΕ.

Όσο ο λαός θα σκάει και θα πεθαίνει απ' το νέφος, τόσο θα του πουλούν «φύκια για μεταστρέψ κορδέλες» με υποσχέσεις και αιτήματα για «άλση», «πράσινο», «μετρό», «μονά - ζυγά» κ.λπ. του ίδιου τύπου.

ΠΡΟΤΑΣΗ

Η οργάνωσή μας προτείνει μια βασική δέσμη μακροπρόθεσμων και αμέσων μέτρων για αγώνα για ένα λαϊκό κίνημα υπεράσπισης της υγείας του λαού και του προλεταριάτου.

● Μακροπρόθεσμα μέτρα για μια ριζική και ουσιαστική λύση: - Απομάκρυνση των ρυπογόνων βιομηχανιών και βιοτεχνιών από την Αθήνα - Πειραιά και τους γύρω Δήμους.

- Δημιουργία Βιομηχανικών Ζωνών στην περιοχή Αττικο-Βοιωτίας, δηλαδή έξω μακριά απ' την μαζικά κατοικημένη περιοχή του λεκανοπεδίου.

- Εργασιακή και μεταφορική διασφάλιση όλων των εργαζομένων στις μεταφερόμενες μονάδες.

- Άμεση υποχρεωτική και τακτικά ελεγχόμενη τοποθέτηση φίλτρων υψηλών προδιαγραφών για όλες ανεξαιρέτως τις βιομηχανίες - βιοτεχνίες μέχρι την απομάκρυνσή τους και μετά.

- Άμεση προτεραιότητα απομάκρυνσης των βιομηχανικών - βιοτεχνιών απ' όλες τις συνοικίες και τους Δήμους παράπλευρα και κατά μήκος του Κηφισού.

- Να προχωρήσουν με άμεση προτεραιότητα στα δημόσια έργα ο εκσυγχρονισμός των συγκοινωνιών οι περιφερειακοί δρόμοι, αντισεισμικοί κόμβοι και το «μετρό». Να δημιουργηθούν μεγάλοι και μικροί χώροι πρασίνου και αναψυχής μέσα στην Αθήνα και Πειραιά.

● Τώρα που έρχεται το καλοκαίρι και το νέφος απειλεί, απαιτούνται στις μέρες άνοιγας περιορισμός παραγωγικής δραστηριότητας κατ' ελάχιστο 50 - 70%. Κλιματισμός σε όλα τα νοσοκομεία, κλινικές και εξωτερικά ιατρεία και πολυιατρεία του Ι.Κ.Α. Τις μέρες του νέφους και του καύσωνα να ανοίγουν μερά - νύχτα οι δημόσιες υπηρεσίες και τράπεζες με κλιματισμό για να καταφεύγουν οι ηλικιωμένοι και οι άρρωστοι. Ομάδες εφημερίας συνοικιακών γιατρών.

ΣΤΑ ΠΙΕΤΑΧΤΑ...

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΙΣ ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΣΤΑ ΤΙΜΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΟΡΓΑΝΙΣΜΩΝ

Αύξηση στο μεροκάματο τώρα!

Τη στιγμή που το μεροκάματο και ο μισθός πέφτουν καθημερινά σε επίπεδα που προκαλούν φτώχεια και εξαθλίωση στους εργαζόμενους, τη στιγμή που η κυβέρνηση ανακοινώνει την νέα ΑΤΑ απάτη, με το χαμηλότερο ποσοστό «αύξησης» δηλαδή πραγματικής μείωσης, την ίδια στιγμή το κρατικό κεφάλαιο φροντίζει να ανεβάσει τα κέρδη του ρημάζοντας το εισόδημα των εργαζομένων.

Η μέθοδος είναι απλή: Νέες αυξήσεις της τάξης του 12 - 16% στα τιμολόγια των λεγόμενων δημοσίων οργανισμών. Αύξηση δηλαδή στο ηλεκτρικό ρεύμα, στον ΟΠΕ, στα τραίνα, στην Ολυμπιακή κ.λπ.

Το κρατικό κεφάλαιο δεν παίζει και ούτε είναι διατεθειμένο βέβαια να χάσει τα κέρδη του από τον πληθωρισμό.

Το ζήτημα είναι τι γίνεται με το μεροκάματο. Δεν υπάρχει άλλη λύση από την άμεση αύξηση στο μεροκάματο. Μια αύξηση που να είναι ικανή να εξασφαλίσει ένα ανεκτό επίπεδο ζωής για τους εργαζόμενους.

Και εδώ αποκαλύπτεται η απάτη του σοσιαλφασισμού. Το ψευτοΚΚΕ όχι μόνο χτύπησε κάθε αγώνα των εργαζομένων για αυξήσεις αλλά και τώρα αυτό που βρήκε να πει ήταν πως «χρειάζεται μια άλλη οικονομική πολιτική». Δηλαδή με άλλα λόγια να αγιαστούμε όπως λέει ο λαός.

Οι νέες αυξήσεις στα τιμολόγια των δημοσίων οργανισμών ένα πράγμα δείχνουν: Πως μόνο με τον αγώνα για πραγματικές αυξήσεις στο μεροκάματο μπορεί να μπει φραγμός στην ληστεία του κρατικοχρηματιστικού κεφαλαίου και των ανθρώπων του μέσα στο εργατικό κίνημα.

ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ: ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΙΚΕΣ ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΛΟΓΙΑ

Σε προηγούμενο φύλλο της Ν.Α. είχαμε επισημάνει ότι ο σοσιαλιμπεριαλισμός, μετά το «πλιόριο πολιτικό κόστος» της εισβολής στο Αφγανιστάν επιδίωκε την «στρατιωτικοπολιτική κυριαρχία στο Αφγανιστάν με τις ελάχιστες κατοχικές δυνάμεις, δηλαδή θέλει την καλυμμένη εισβολή αντί την ανοιχτή. Αυτό σημαίνει συντριβή της αντίστασης». Με την συμφωνία της Γενεύης απαγορεύεται στο Πακιστάν να αποτελέσει τα μεταπίσθεν της αφγανικής αντίστασης.

Να επιβεβαιώσει αυτές τις εκτιμήσεις μας έρχεται και η πρόσφατη δήλωση του Νατζιμουλάχ, πρόεδρου της κυβέρνησης της Καμπούλ, ανδρείκελο της Μόσχας, ότι ο στρατός του είναι έτοιμος να καταφέρει βαρύ πλήγμα στους μουσουλμάνους αντάρτες «αν εξακολουθήσουν να πολεμούν για την ανατροπή της κυβέρνησης».

Αυτή η δήλωση συνδυάζεται και με εκείνη του στρατηγού του ρώσικου στρατού στο Αφγανιστάν ότι: «Ετοιμάζουμε εντατικά για την επιστροφή». «Εντούτοις «πρόσθεσε» και «μαζες συνεχίζονται».

Η πρόθεση αυτή της Μόσχας να χτυπήσει οριστικά την αντίσταση βρίσκεται αντιμετώπιση με την αποφασιστικότητα της αντίστασης να παλέψει μέχρι την κατάχρηση της εθνικής ανεξαρτησίας της χώρας με το διωξίμο των ρώσικων στρατευμάτων κατοχής και την εγκαθίδρυση στη Καμπούλ μιας κυβέρνησης ευρέως φάσματος χωρίς όμως τη συμμετοχή των ανδρείκελων της Καμπούλ και με κυριαρχία της ίδιας.

Πρόσφατα οι αφγανοί αντάρτες κατάλαβαν στρατηγικές κυβερνητικές στρατιωτικές θέσεις στα σύνορα ΕΣΣΔ - Πακιστάν, γεγονός που ανοίγει νέο δρόμο για να προμηθευτεί το Πακιστάν όπλα. Η πρόκληση του Νατζιμουλάχ στην αφγανική αντίσταση βρήκε την κατάλληλη απάντησή.

ΠΩΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ ΜΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝ

Είναι να γελάει κανείς όταν βλέπει τους χοντροκομμένους και αδέξιους χειρισμούς της ρωσόφιλης κλίκας Παπανδρέου. Φαίνεται πως είναι πέρα απ' τις δυνάμεις της να καταφέρει να ελέγξει ψυχράιμα τις κινήσεις της και να κρύψει τον πραγματικό διεθνή της προσανατολισμό. Όπως και να το κάνουμε δεν είναι και λίγο να βγαίνει το περιοδικό του ΓΕΝ και να καταγγέλει δημόσια τη «Σ. Ένωση» σαν το κέντρο της τρομοκρατίας και να αποκαλύπτει ότι λειτουργούν στρατόπεδα εκπαίδευσης τρομοκρατών σε Βουλγαρία, Τσεχοσλοβακία και ανατολική Γερμανία.

Είναι λοιπόν να μην ξεσηκωθούν οι φίλοι της Μόσχας για να επανορθώσουν τη «ζημία»; Ο πιο αποτελεσματικός τρόπος κατά τη γνώμη τους ήταν να αποσύρουν από παντού το περιοδικό αυτό, όπως διαβάσαμε στην «Πρώτη». Να που δεν κατάφεραν όμως να σβήσουνε κάθε ίχνος πίσω τους. Κι έτσι δίνουνε αφορμές για μικροχόλα σχόλια π.χ. για φιλορωσισμό της κυβέρνησης, για κάλυψη του βρώμικου ρόλου του σοσιαλιμπεριαλισμού στην τρομοκρατία σε διεθνές επίπεδο και στη χώρα μας, κ.λπ.

Βέβαια οι προθέσεις τους ήταν ειλικρινείς: μια μικρή συνεισφορά στον αγώνα κατά του αντισοβιετισμού.

**ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ
ΔΕΥΤΕΡΟ ΣΑΒΒΑΤΟ
ΣΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΠΕΡΙΠΤΕΡΑ**

ΠΟΛΩΝΙΑ

ΣΚΙΡΤΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΝΕΟΥ ΕΡΓΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Το σοσιαλφασιστικό καθεστώς της Πολωνίας, δορυφόρος της σοσιαλ-μπεριαλιστικής Ρωσίας, δέχτηκε τις μέρες αυτές γερά χτυπήματα από τους εργάτες και τους εργαζόμενους της χώρας καθώς αυτοί κατέβηκαν μαζικά σε απεργίες διαρκείας που ξεσπάσαν αλλοδαπά με κεντρικό αίτημα αύξησης πέντε στο μεροκάματο.

Τον περασμένο Νοέμβρη η μεγάλη πλειοψηφία του πολωνικού λαού αρνήθηκε να νομιμοποιήσει με την ψήφο της το «δημοψήφισμα» κοροϊδία του Γιαρουζέλσκι που, ούτε λίγο ούτε πολύ, του ζητάγε να απαντήσει στο ε-

Η σπύθα άναψε όταν εργάτες μεταφορών στην πόλη Μπντγκόβ της Βόρειας Πολωνίας έκαναν 12ωρη στάση εργασίας με οικονομικά αιτήματα κερδίζοντας την αύξηση των αποδοχών τους κατά 60%. Η σοσιαλφασιστική κλίκα Γιαρουζέλσκι φοβούμενη μια έκταση της διεκδίκησης βιάστηκε να ικανοποιήσει το αίτημα. Η πάλη αυτών των εργατών δεν μπορούσε παρά να αποτελέσει παρά μόνο το παράδειγμα για τους άλλους. Το επόμενο σημαντικό βήμα ήταν η κήρυξη της απεργίας στο μεγάλο χαλυβουργείο «Λένιν» στη Νόβα Χούτα με πάνω από 35.000 εργάτες.

Τα αιτήματα των εργατών αυτών δεν περιορίζονταν σε αύξηση αποδοχών για τους εαυτούς τους αλλά περιλάμβαναν αύξησης και για εργάτες στην υπόλοιπη χώρα. Αποχρυσώσε έτσι η απεργία αυτή και μια κριτικότερη πολιτική σημασία. Ακολούθησε ένα δεύτερο χαλυβουργείο στη Σταλόβα Βόια της νότιας Πολωνίας, όπου απασχολούνταν 18.000 εργάτες.

Η φετινή πολωνική Πρωτομαγιά σφραγίστηκε με συγκρούσεις στις περισσότερες μεγάλες πόλεις, με την σύλληψη τουλάχιστον 200 ατόμων και με την απόφαση αντισυνδικατικών στελεχών της «Μαχόμενης Αλληλεγγύης». Η «Μαχόμενη Αλληλεγγύη» σχηματίστηκε από στελέχη της «Αλληλεγγύης» που διαφώνησαν με τις θέσεις του Βαλέσα.

Μετά τη Πρωτομαγιά συνεχίζεται ακόμα πιο δυναμωμένο το απεργιακό κίνημα που αποχτά και εντονότερη συμπαραστροφή από το λαό. Κηρύχτηκε απεργία και στο ηλεκτρικό εργοστάσιο του Βροκλάου.

Στη Κρακόβια οι φοιτητές κάνουν πορεία συμπαραστροφής προς τους απεργούς. Η αστυνομία συνέλαβε τουλάχιστον 10 φοιτητές. Οι απεργίες εκτείνθηκαν τόσο στα ναυπηγεία Λένιν στο Γκντάνσκ με 8.000 εργάτες όσο και στο εργοστάσιο κατασκευής σιδηροδρομικών βαγονιών στο Βροκλάου, ενώ φοιτητές κατέλαβαν τις αίθουσες διδασκαλίας του Πανεπιστημίου του Γκντάνσκ, σε ένδειξη αλληλεγγύης προς τους απεργούς των ναυπηγείων. Στη συνέχεια κατέβηκαν σε απεργία οι εργάτες του ορυχείου χαλκού της δυτικής Πολωνίας.

Στην επέκταση των απεργιών και τη διεύρυνση των αιτημάτων των εργατών, οι οποίοι ζητάνε μαζί με τις αυξήσεις και την αποφυλάκιση των συναδέλφων τους και δημοκρατικές ελευθερίες, το σοσιαλφασιστικό καθεστώς Γιαρουζέλσκι απάντησε με την επίθεση των ΖΟΜΟ (τα πολωνικά ΜΑΤ) ενάντια στους εργάτες του χαλυβουργείου Λένιν στη Νόβα Χούτα με δακρυγόνα και ασφυξιογόνα. Πολλοί εργάτες χτυπήθηκαν αγρία, 32 τραυματίστηκαν και πολλοί συλλήφθηκαν. Παρ' όλα αυτά η απεργία συνεχίστηκε. Ο επικεφαλής τους, μέλος της απεργιακής επιτροπής έστειλε έναν μήνυμα: «σε όλους τους μεταλλεργάτες του κόσμου» να υποστηρίξουν τον αγώνα των Πολωνών εργατών. Στη συνέχεια η αστυνομία περικυκλώσει το ναυπηγείο Λένιν, έτσι ώστε οι εργάτες να αντιμετωπίσουν πρόβλημα διαβίωσης, τη στιγμή που κοβόταν υποσιτιστική δυνατότητα εφοδιασμού τους με τρόφιμα.

Αυτό που χαρακτηρίζει την ανάπτυξη αυτού του νέου εργατικού απεργιακού κινήματος, το πιο μεγα-

λω μετά από εκείνο που προηγήθηκε από την επιβολή του στρατιωτικού νόμου το 81, είναι ότι σ' αυτό αναδεικνύονται νέα συνδικαλιστικά στελέχη που πέρα από το θάρρος και την αποφασιστικότητα που τους διακρίνει, συνδέονται με τις πιο επαναστατικές τάξεις μέσα στο εργατικό κίνημα. Η ανάπτυξη του εμποδίζεται σήμερα στο εσωτερικό του, όπως και πριν από 8 χρόνια, από το προδοτικό ρεύμα συμφιλίωσης με το σοσιαλμπεριαλισμό με επικεφαλής τον Βαλέσα και την Καθολική Εκκλησία.

Ο Βαλέσα δήλωσε σε συνέντευξη τύπου που έδωσε στην καντίνα του ναυπηγείου του Γκντάνσκ ότι δεν ήθελε την απεργία, ότι αυτή ήρθε νωρίτερα από ότι περίμενε και ότι είναι πρόθυμος να συμμετάσχει σε συνομιλίες προκειμένου να βρεθεί μια «επιπραγματευτική φόρμουλα» που να εξασφαλίζει τον πλουραλισμό. Πρόσθεσε ότι: υποστηρίζει την μεταρρυθμιστική πολιτική του Γκορμπάτσφ και επίσης ότι: «Είμαστε η εγγύηση της στέρξης του Γκορμπάτσφ».

Σε άλλη δήλωσή του σε ξένους δημοσιογράφους είπε: «Όταν τα πράγματα είναι τόσο δύσκολα όπως στην Πολωνία, οι απεργίες δεν είναι κακό πράγμα. Αλλά πως μπορείτε να συνεννοηθείτε με κακούς μαντζούρες που καταπιάνουν κάθε πρωτοβουλία και στο τέλος καταστρέφουν τη χώρα».

Σχετικά με την επίθεση της αστυνομίας ενάντια στους εργάτες στη Νόβα Χούτα είπε ότι η βία «δεν βοηθάει την περιστροφή». Ενδειχτική είναι και η «έκκληση» του Βαλέσα προς το φασίστα Γιαρουζέλσκι: «Αν δεν πετύχουμε αυτή τη φορά

πραγματικές μεταρρυθμίσεις, τότε θα έχουμε αιματηρή επανάσταση».

Αυτές οι θέσεις αποτελούν στήριγμα της σοσιαλμπεριαλιστικής Ρωσίας του Γκορμπάτσφ, η οποία εμφανίζεται από το Βαλέσα σαν κάτι διαφορετικό από τη Πολωνία, στο δρόμο των μεταρρυθμίσεων.

Η αλήθεια είναι ότι το σοσιαλφασιστικό καθεστώς του Γιαρουζέλσκι είναι ευθυγραμμισμένο με τις επιδιώξεις της Ρωσίας που, ενώ διατηρεί το φασισμό στο εσωτερικό απ' αυτήν χώρας της ανατολικής Ευρώπης όπως την Πολωνία και είναι ιδιαίτερα αρπακτική στον ιμπεριαλιστικό ανταγωνισμό με τις ΗΠΑ στις χώρες του τρίτου κόσμου.

Ο Βαλέσα, και όλο το ρεύμα που έχει διαμορφώσει μαζί με την Εκκλησία αποπροσανατολίζουν με το τρόπο αυτό τους εργάτες και το λαό της χώρας, ρίχνοντας νερό στο μύλο του σοσιαλμπεριαλισμού.

Η πρόσφατη αποχώρηση των απεργών από τα ναυπηγεία Λένιν, με επικεφαλής το Βαλέσα, χωρίς την ικανοποίηση των αιτημάτων τους δείχνει πως οι θέσεις του είναι εχθρικές προς τα συμφέροντα της εργατικής τάξης και σαν τέτοιες μόνο σε ήττες μπορούν να την οδηγήσουν.

Το χτύπημα των συμφιλίωτικών τάσεων απέναντι στο καθεστώς της Πολωνίας και της Ρωσίας αναδεικνύεται σαν ένα από τα πιο σημαντικά καθήκοντα που έχει μπροστά του το πολωνικό εργατικό κίνημα για να μπορεί να ολοκληρώσει την ταξική του φυσιογνωμία και να διαμορφώσει την δική του οργάνωση.

Όμως ούτε η μεγάλη μάχη του δημοκρατικού κινήματος κατά της τουρκικής εισβολής τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Κύπρο, ούτε οι Τούρκοι και Κούρδοι αντιφασίστες πρόσφυγες συμμετείχαν σ' αυτές τις ενέργειες των σοβινιστών. Γιατί είναι άλλο πράγμα η καταδίκη της εισβολής και άλλο η πολιτική διπλωματική και πολιτικής ρήξης ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία. Αυτή η διακρίση θα πρέπει να την κάνουμε περισσότερο τώρα που ετοιμάζεται η επίσκεψη Οζάλ στη χώρα μας. Οι σοβινιστές ήδη προετοιμάζουν το σαμποτάρισμα της με σύνθημα «Έξω ο Οζάλ».

Είναι σωστό και επιβεβλημένο από την μεριά του δημοκρατικού κινήματος στην διάρκεια της επίσκεψης του Οζάλ να καταγγείλει τόσο η κατοχή τη μισού νησιού, όσο και ο φασισμός στην Τουρκία. Είναι μια υποχρέωση απέναντι στον κληρικικό και τον τουρκικό λαό. Είναι δημοκρατικό και διεθνιστικό καθήκον του λαού μας. Όμως η γραμμή «έξω ο Οζάλ», η μεταίωση δηλαδή ή το σαμποτάρισμα της επίσκεψης υπηρετεί αντιδιαμετρικούς στόχους. Αυτή η γραμμή σημαίνει πολεμική προετοιμασία ενάντια στην Τουρκία και πολεμική λύση του κυπριακού. Είναι η γραμμή κυρίως εχθρός η Τουρκία και σημαίνει αντικληρικική στρατηγική συμμαχία με τον σοσιαλμπεριαλισμό για την Ελλάδα και ενίσχυση του ρόλου των ΗΠΑ στην Τουρκία. Είναι η γραμμή της μεριστοποίησης της διάσπασης ανάμεσα σε δύο χώρες του τρίτου κόσμου και μάτωμα των δύο λαών σε όφελος του ιμπεριαλισμού. Αλλιώςτε οι επισκέψεις Νταλάν

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 5

υπερδύναμης, και να τον κάνουν Λίβανο, ή να πετύχει μια από τις δυο τον φασισμό της.

Το ζήτημα είναι, πως να αντισταθεί στα σκοτεινά σχέδια στη Μεσόγειο Σχέδια, που παίζονται πολύ πιο πάνω από το μεροκάματο του εργατή.

Εδώ παίζονται παιχνίδια, διεθνούς αστικής τάξης, παίζονται παιχνίδια παγκόσμιας κτηριακής. Είμαστε σε σταυροδρόμο. Κι αυτό ο λαός πρέπει να το ξέρει. Δεν είναι μόνο να λες: «θέλω αύξηση». Πρέπει ακόμα να λες «έρχεται και από δω, ετοιμάζεται να κάνει αυτό, την ετήσια κομπινα, την ετήσια σκευωρία». Όλοι με ντρίγκλε, δουλεύουν, με συναισθήματα, με σκοτεινά σχέδια.

Το να αντιλαμβάνεσαι αυτά, είναι τέχνη. Λέγεται πολιτική. Και απαντάει σ' αυτά τα σχέδια και σ' αυτή την πολιτική, πρέπει να αντιτάξει ο λαός μια άλλη, δικιά του πολιτική. Κι εμείς, αυτό κάνουμε. Κι ως είμαστε αδύναμοι σήμερα, οργανωτικά.

Αλέμ, ότι ο λαός σήμερα, πρέπει να φτιάξει ένα πλατύ μέτωπο, ενάντια στις δυο υπερδύναμεις. Πρέπει να διασεί τις αμερικανικές βάσεις, και τους αμερικανούς από τη χώρα. Πρέπει όμως ταυτόχρονα να αρνηθεί το στρατιωτικό - πολιτικό σύμφωνο, του Παπανδρέου με τον Ζιβκόφ, που στρέφεται, ουσιαστικά, ενάντια στην Τουρκία. Πρέπει να βρει ειρήνη και φιλία με τη Τουρκία. Γιατί, το ζήτημα σήμερα, δεν παίζεται, αλλά να έχει η Ελλάδα ή η Τουρκία την υφολοκρηπιά, αλλά αν θα την έχουν — την υφολοκρηπιά — και την Ελλάδα και την Τουρκία και τα νησιά και την Κύπρο, οι δυο υπερδύναμεις.

Αυτές αλωνίζουν στο Αιγαίο: Οι στόλοι της Ελλάδας και της Τουρκίας, είναι νάνοι μπροστά στα θωρηκτά τους. Αυτοί διεκδικούν το Αιγαίο. Εμείς χρειαζόμαστε μια ειρήνη με την Τουρκία.

Όχι, την αυτοειρήνη που κάνει ο Παπανδρέου. Αυτός φτιάχνει προσωρινά ένα μέτωπο με τον Οζάλ, για να μπορεί πιο ανενόχλητος, να δώσει την κόντρα του με τους Αμερικανούς. Για να καθησυχάσει αυτούς που μέσα και έξω από το ΠΑΣΟΚ, ανησυχούν, ότι μια ρήξη με τους Αμερικανούς θα στρέψει ενάντια μας την Τουρκία. Φτιάχνει, δηλαδή, ένα μέτωπο ταχτικό, προσωρινό με την Τουρκία. Αλλά όλα του τα πρό και την προπαγάνδα, ενάντια σ' αυτήν την έχει.

Αδίκησαν οι Τούρκοι, βέβαια αδίκησαν. Αδίκησαν στην Κύπρο. Δεν πιστεύουμε όμως ότι θέλουν να νησιά. Μερικοί φανατισμένοι, μπορεί να τα θέλουν. Αλλά η επίσημη αστική τάξη της Τουρκίας δεν έχει ετοιμάσει το λαό της για κάτι τέτοιο. Την κατοχή της Κύπρου την ετοιμάσε 40 ολόκληρα χρόνια. Δεν έπεσε από τον ουρανό. Δεν προετοιμάει η αστική τάξη της Τουρκίας, για τα νησιά. Πρέπει να βρεθεί μια ενότητα στο Αιγαίο, και να απομονωθεί πολιτικά η Τουρκία μόνο στο βαθμό που συνεχίζει την κατοχή στην Κύπρο.

Σ' αυτό, το ζήτημα, πρέπει να υπάρξει ένας όρος στην Τουρκία. Ότι, όσο δεν φύγει από την Κύπρο, δεν μπορεί να υπάρξει μια πραγματική εξομάλυνση με την Ελλάδα. Αλλά πρέπει να κάνουμε, ότι μπορούμε για μια εξομάλυνση. Και οποσδήποτε να αποφευχθεί ένας πόλεμος τύπου ΙΡΑΝ - ΙΡΑΚ, με 2.000.000 νεκρούς και τις δυο χώρες ειρήνια για να μπορούν να αδύναμουν οι δυο υπερδύναμεις. Αυτό είναι το πρώτο. Το αντιμπεριαλιστικό μέτωπο. Ενότητα με όλες τις Βαλκανικές χώρες, με τον Τρίτο κόσμο, με τις αραβικές χώρες, ενάντια στις υπερδύναμεις.

Χτίψιμα των φασιστών και επεκτατιστών, τύπου Ισραήλ, αλλά και των επεκτατιστών τύπου Ασσαντ και Κανταρί. Αυτή είναι μια διεθνής πολιτική ειρήνης. Και με τη δυτική Ευρώπη, πρέπει να αξιοποιηθούν οι αντιθέσεις, που έχει με τις δυο υπερδύναμεις. Η Ευρώπη δεν είναι μια ιμπεριαλιστική δύναμη στον ίδιο βαθμό που είναι η Αμερική και η Ρωσία. Είναι ιμπεριαλιστική, αλλά αντιστέκεται και στους δυο μεγάλους ηγέμονες. Αυτό είναι το καλό της. Κι αυτό πρέπει να αξιοποιηθεί. Αλλά, όχι να είμαστε στην ΕΟΚ. Γιατί η ΕΟΚ, τη διαλύει, την Ελλάδα. Κι στρέφει την ελληνική αγορά.

Ο Καραμανλής δεν μας έβαλε στην ΕΟΚ για την οικονομία. Μας έβαλε για την πολιτική. Γιατί φοβόταν την Τουρκία. Πάλι πρόστατες, μας τους έφεραν. Δεν τη θέλουμε έτσι την Ευρώπη. Μπορούμε να έχουμε ισότιμες σχέσεις, αλλά δεν μπορούμε να ανοίξουμε τα σύνορά μας, στα εμπορεύματά τους. Γιατί η δικιά τους βαριά βιομηχανία, θα συντρίψει τη δικιά μας. Είμαστε αδύναμοι να τους ανταγωνιστούμε θέλει προστατευτισμό η ελληνική οικονομία. Θέλει να στήσει βαριά βιομηχανία και αυτή δεν μπορεί να είναι ανταγωνιστική. Πρέπει να την προστατεύεις.

Αλλά δεν μπορούν να την προστατεύουν οι αστοί. Αυτοί όταν κάνουν προστατευτισμό, είναι για να αιχμαλωτίζουν τα κέρδη τους. Λένε μερικοί ότι ο προστατευτισμός δε μας έκανε τίποτα. Βέβαια

Όταν είναι οι αστοί, στην εξουσία ο προστατευτισμός δεν μας κάνει τίποτα. Όταν έρχονται οι λαοί στην εξουσία κάνουν, πραγματικό οικονομικό προστατευτισμό. Και προστατευτικός ήταν όλες οι χώρες στην αρχή, στην ανάπτυξη τους. Και η σημερινή Αγγλία, και η Γαλλία και η Ολλανδία στην πρώτη τους φάση είχαν προστατευτισμό. Έτσι αναντιχόταν. Άλλως θα λιωναν. Η σοσιαλιστική Ρωσία είχε οικονομικό προστατευτισμό. Η λαϊκή Κίνα το ίδιο.

Το έχουν μάθει τώρα να λένε οι αστοί μας: «Να παζοίμο στη διεθνή αγορά». Πως θα παίζεις στη διεθνή αγορά, όταν δεν μπορείς να φτιάξεις οποιαδήποτε καλά οργανωμένη βιομηχανία στην Ελλάδα. Μόνο ξενοδοχεία φτιάχνουμε. Έχουμε ήλιο και θάλασσα και φτιάχνουμε ξενοδοχεία. Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα άλλο.

Αντίσταση στις υπερδύναμεις, ενότητα με τον Τρίτο κόσμο, υποστήριξη των λαών που παλεύουν τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και τον ρώσικο σοσιαλμπεριαλισμό και που αξιοποιούν και τις αναμεταξύ τους αντιθέσεις.

Εμείς πρέπει να υποστηρίξουμε, τα κινήματα που παλεύουν ενάντια στις δυο υπερδύναμεις. Αρκεί να μην καταπίσουν άλλους λαούς και να μη εξελιχθούν σε επεκτατικές και σε φασιστικές δικτατορίες όπως δυστυχώς έγινε με το Βιετνάμ.

Η οικονομική πολιτική. Αυτή πρέπει να έχει πρώτο της στοιχείο, το ζήτημα του μεροκάματος. Είσοι με το λαό ή είσοι δεξιάς. Είσοι αριστερός ή δεξιάς. Ποιός είναι το κριτήριο; Τα λόγια; Να έχω στην τσέπη μου αριστερή εφημερίδα, να υπηρετώ ένα, υποτίθεται, αριστερό κόμμα, και μέσα στη δουλειά μου να είμαι ένας σατράπης στον εργάτη; Να είμαι ένας καταπιεστής γραφεοκράτης; Να είμαι ένας παλιανθρώπος στις σχέσεις μου;

Το κριτήριο είναι η στάση απέναντι στο λαό. Αν παλεύεις για την ενότητα του λαού υποστηρίζεις τα υλικά του δικαίωμάτα. Αν θέλεις να ζήσει ανθρώπινα. Αυτό είναι το πρώτο.

Αν γίνονται μια κυβέρνηση απο μας, που βρισκόμαστε εδώ τούτη τη στιγμή, η πρώτη της πράξη θα ήταν να διπλωμάσει τα μεροκάματα. Θα τα έβρισκα να λερτά από αυτούς που ζοδεύουν διασκοτομείρια σε σπατάλες. Είναι το πρώτο αίτημα ενός κινήματος. Κίνημα για αυξήσεις στο μεροκάματο. Σηκάνει η οικονομία. Μας έχουν κάνει Τσιβάν και Μαλαίσια. Κάποτε αιχμαλωτάνε το μεροκάματο και κάτω από δυσκολότερες συνθήκες. Κάτω από αντικομμουνισμό, φιλακές και εξορίες. Δεν έπρεπε να στρέψουμε να μας φέρουν σ' αυτό το σημείο; να πέφτει διαρκώς το μεροκάματο.

Πρώτο λοιπόν αίτημα του κινήματος, ΑΥΞΗΣΕΙΣ! Εκεί να ενωθούν όλοι οι εργάτες σε όποιο πολιτικό κόμμα και αν ανήκουν. Να κρατήσουν όλες τις άλλες διαφορές τους. Να προπαγανδίσουν τις απόψεις τους από το βήμα των γενικών συνελεύσεων. Αλλά να ενωθούν στο φως.

Και δεύτερο, να ενωθούν στην εργατική δημοκρατία. Να ενωθούν ενάντια στα καπέλα. Να ενωθούν ενάντια σε κάθε παραβίαση της δημοκρατίας.

Στη συνέχεια ο κ. κάποιος τους εργάτες και το λαό για την οικοδόμηση του νέου ΚΚΕ και για το δύναμωμα της ΟΑΚΚΕ.

Η ομιλία τελείωσε με την ανώνυμη από τον ομιλητή τον παρακάτω αποσπάσματος από την προσούρα του Μαρξ: «Η 18η Μηνιαία του Λουδοβίκου Βοναπάρτη»

Οι αστικές επαναστάσεις, όπως λ.χ. οι επαναστάσεις του 18ου αιώνα, βαδίζουν ορμητικά από επιτυχία σε επιτυχία, τα δραματικά τους αποτελέσματα ξεπληρώνουν το ένα το άλλο, άνθρωποι και πράγματα φαίνονται να σα περιβάλλονται από αστραωτή μάχαιρα η έκσταση είναι το πνεύμα της ημέρας. Μα οι επαναστάσεις αυτές ζουν λίγην καιρό, γρήγορα φτάνουν στο αποκορύφωμά τους και μια μακροχρόνια απογώνιστη κυριεύει την κοινωνία προτού μάθει να αφομοιώνει νηφάλια τα αποτελέσματα της ορμητικής και θεωλλωδικής εποχής της. Αντίθετα οι προλεταριακές επαναστάσεις, όπως οι επαναστάσεις του 19ου αιώνα κάνουν αδιάκοπη κριτική στον ίδιο τον εαυτό τους, διακόπτουν κάθε τόσο την ίδια τους την πορεία, ξαναμυρίζουν σε κείνο που φαίνεται ότι έχει πραγματοποιήσει για να το ξαναρχίσουν από την αρχή, περιγράφει με ομή ακριβεία τις μισοτελειωμένες δουλειές, τις αδυναμίες, και τις ελλειψότητες των πρώτων τους προσπαθειών, φαίνονται να ζαλιούνται γάμοι να αντίπαλο τους μόνο και μόνο για να το δώσουν την ευκαιρία να αντλήσει καινούργιες δυνάμεις από τη γη και να ορθωθεί πάλι πιο γιγάντιος μπροστά τους, οπισθοχωρεί συνεχώς μπροστά στην ακαθάρτη απειρασμένη των σκοπών τους, όπως να δημιουργήσει η κατάσταση που κάνει αδύνατο κάθε ξαναγύρισμα και όποι οι ίδιος οι περιστάσεις, φωνάζουν.

«Ίδου η Ρόδος, ίδου και το πηδάλιο! Εδώ είναι το ρόδο, εδώ χάρουμε!»

Η συγκέντρωση έκλεισε με τη 3η διεθνή του τραγουδίστη ο συντρόφοι και φίλοι.

ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΑΝΤΙΔΡΑΣΤΙΚΟΥΣ ΣΩΒΙΝΙΣΤΕΣ

«Έξω οι Τούρκοι από την Ελλάδα». «Δεν έχετε πατρίδα, δεν έχετε θρησκεία σας κάνουμε τα ξέδω να πάτε στην Τουρκία». « Έξω οι Τούρκοι από την Αρμενία». « Έξω οι φιλότουρκοι από την Ελλάδα». Τέτοια συνθήματα ακούστηκαν από μια διαδήλωση Ελλήνων σοβινιστών Αρμενίων και Κούρδων που δυο φορές μέσα σε δύο μέρες προσπάθησαν να εμποδίσουν τον δήμαρχο της Ιστανμπούλ Νταλάν να πραγματοποιήσει την επίσημη επίσκεψη του στην Αθήνα.

Ήταν καμία δόρατα άτομα και εμφανίζονταν σαν αναστροφή μιας σειράς επιτροπών, συλλόγων (κ.λπ.) με τίτλους: Κέντρο Μελέτης Ελληνισμού, Κέντρο Ποντιακών μελετών, Σύλλογος Κονσταντινουπολιτών, Ένωση Νέων Έβρου, Ένωση Κομοτηνίων δίπλα σε λιγότερο ανοιχτά σοβινιστικούς τίτλους όπως η Πανελληνία Επιτροπή Συγγενών Αγνοουμένων Κυπριακής τραγωδίας και η Συντονιστική Επιτροπή Κυπριακών Σωματείων.

Όστε όμως τα συνθήματα, ούτε η επίθεση στον Νταλάν στον Άγωνα στο Στρατιωτή, όπου και οι διαδηλωτές του ξεόκισαν το στεφανίο, ούτε και οι τίτλοι αυτών των σωματείων των οργανωτών δεχθούν με τέτοια καθυρότητα το πόνον αιτή της διαδήλωσης, όσο το σύνθημα που πέταζαν οι συγκλητικιστές. «Νάτος, νάτος ο αρχηγός» για τον αρχισοβινιστή στρατηγό Ματαφία και τα χειροκροτήματα τους για τον Χαραλαμπίδη της Κ.Ε. του ΠΑΣΟΚ που συμμετείχε δίπλα στους βουλευτές του ΠΑΣΟΚ Ασλάνη και Σταμάτπουλο.

Είναι φανερό ότι τα επεισόδια ενάντια στον Νταλάν τα καθοδήγησε αυτή η αντιδραστική σοβινιστική ομάδα του ΠΑΣΟΚ που έχει επικεφαλής της τον τουρκοφάγο Χαραλαμπίδη.

Για το ποιος είναι ο Χαραλαμπίδης οι αναγνώστες μας μπορούν να έχουν μια ιδέα μόνο από το γεγονός, ότι πατρώναρε στην Ελλάδα και προωθεί την πολιτική παρουσία των δολοφόνων του Ρ.Κ.Κ. Είναι ο Χαραλαμπίδης εκείνος που επέτρεψε στο ΡΚΚ να μαγαρίωνει τους Τούρκους και Κούρδους πολιτικούς πρόσφυγες στο Λαύριο και από τους βασικότερους υπερασπιστές μέσα στο ΠΑΣΟΚ της γραμμής του υστερικού αντι - τουρκισμού.

Όμως ούτε η μεγάλη μάχη του δημοκρατικού κινήματος κατά της τουρκικής εισβολής τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Κύπρο, ούτε οι Τούρκοι και Κούρδοι αντιφασίστες πρόσφυγες συμμετείχαν σ' αυτές τις ενέργειες των σοβινιστών.

Γιατί είναι άλλο πράγμα η καταδίκη της εισβολής και άλλο η πολιτική διπλωματική και πολιτικής ρήξης ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία.

Αυτή η διακρίση θα πρέπει να την κάνουμε περισσότερο τώρα που ετοιμάζεται η επίσκεψη Οζάλ στη χώρα μας.

Οι σοβινιστές ήδη προετοιμάζουν το σαμποτάρισμα της με σύνθημα « Έξω ο Οζάλ».

Είναι σωστό και επιβεβλημένο από την μεριά του δημοκρατικού κινήματος στην διάρκεια της επίσκεψης του Οζάλ να καταγγείλει τόσο η κατοχή τη μισού νησιού, όσο και ο φασισμός στην Τουρκία. Είναι μια υποχρέωση απέναντι στον κληρικικό και τον τουρκικό λαό. Είναι δημοκρατικό και διεθνιστικό καθήκον του λαού μας. Όμως η γραμμή «έξω ο Οζάλ», η μεταίωση δηλαδή ή το σαμποτάρισμα της επίσκεψης υπηρετεί αντιδιαμετρικούς στόχους.

Αυτή η γραμμή σημαίνει πολεμική προετοιμασία ενάντια στην Τουρκία και πολεμική λύση του κυπριακού. Είναι η γραμμή κυρίως εχθρός η Τουρκία και σημαίνει αντικληρικική στρατηγική συμμαχία με τον σοσιαλμπεριαλισμό για την Ελλάδα και ενίσχυση του ρόλου των ΗΠΑ στην Τουρκία. Είναι η γραμμή της μεριστοποίησης της διάσπασης ανάμεσα σε δύο χώρες του τρίτου κόσμου και μάτωμα των δύο λαών σε όφελος του ιμπεριαλισμού. Αλλιώςτε οι επισκέψεις Νταλάν